

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἔχουσαν παιδικὰν περιοδικὴν ἀγγελλίαν, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χάριτι ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐναγώνημα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαι δραχμαὶς 100. Ἐξήμενος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἀπὸστατοὺς γρόσια διατμ. 50. Ἀμερικτικὴ δολλάρια 4. Ἀγγλίας καὶ δλων ἐν γένει πέν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξήμενοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ἸΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζου τὴν 1ην οἰουδηότητε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Παρίοδος Β'. — Τόμος 38ος

Ἀθήναι 12 Σεπτεμβρίου 1931

Ἔτος 53ον. — Ἀριθ. 41

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALPHONSE DAUDET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὴ λυπημένους ποὺ εἶναι τὴν ὥρα τῆς μελέτης, σὲ μιὰ κλειστὴ κάμαρα, σκυμμένος ἐπάνω σ' ἓνα βιβλίον, ὡρες ἀτέλειωτες.

Αὐτὸς ποὺ ἦταν μαθημένος ὅλη τὴν ἡμέρα στὸν καθαρὸ ἀέρα, μ' ὀπαιοδήποτε καιρὸ. Κι' ἡ ἀντιπαθητικὴ φωνὴ τοῦ κ. Ἐπιθεωρητοῦ, ποὺ κάθε τόσο φωνάζει:

— Ἦσυχία, κύριοι !

Αὐτὴ ἡ διαπεραστικὴ φωνὴ τοῦ φέρνει στὸ νοῦ ὅλες τὶς ἀσχημὲς ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς του. Τὶς μαῦρες ἡμέρες ποὺ πέρασε στὴ συνοικίᾳ τοῦ Τέμπλου, τὸ ξύλον ποὺ ἔτρωγε, τὶς βρυσίδες ποὺ ἀκουγε, ὅλα τὰ βάζαντά του, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὰ ξεχνᾷ.

Μέσα στὸ σκοτεινὸ αὐτὸ παρελθόν, σὰ μιὰ φωτεινὴ ἀχτίδα, προβάλλει ἡ ζωὴ τῆς «Φοραίας Νιβεργαίτσας», ἡ Λίνα κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Γι' αὐτὸ, χωρὶς ἄλλο, ὁ κ. Ἐπιθεωρητής, μὲ μεγάλη του ἐκπληξή, βρίσκει σὲ κάθε σελίδα τῶν βιβλίων του κι' ἀπὸ ἓνα καράβι.

Βαριεστημένος ὁ κ. Διευθυντής, ν' ἀκούῃ διαρκῶς παράπονα ἐναντίον του, μίλησε μιὰ ἡμέρα στὸν κύρ-Μωζέν.

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος δὲ μποροῦσε νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὴν ἐκπληξή του.

— Ἐνα τόσο καλὸ παιδί ;

— Ἐἶναι ξεροκέφαλος ὅσο κανεὶς.

— Τόσο ξευγνο ;

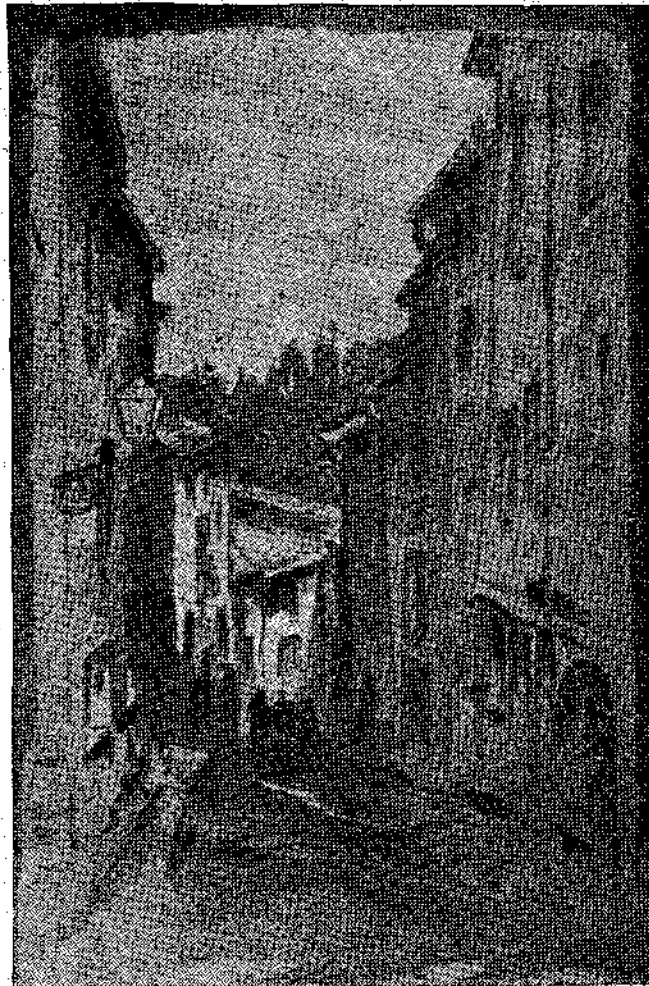
— Δὲ μπορεῖ νὰ μάθῃ τίποτα!

Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ μαθητὴς Μωζέν ἔμαθε νὰ διαβάσῃ, μέσα στὸ δά-

σος, δίπλα στὴ Λίνα, μ' ἓνα παλιὸ ἀλφαβητάρι!

Νὰ γιὰτὶ ὁ μαθητὴς Μωζέν κατρακύλησε ἀπ' τὴν τάξη τῶν «μέσων» στὴν τάξη τῶν «μικρῶν».

Ἵπάρχει, βλέπετε, κάποια διαφορά, ἀπ' τὰ μαθήματα τοῦ δημοδιδάσκαλου

«Τὰ στενά αὐτὰ δρομάκια μὲ τὰ ψηλὰ σπίτια...» (Σελ. 469, στ. γ')

τοῦ Κορμπιγύ, ὡς τὰ μαθήματα τῶν κυρίων καθηγητῶν τοῦ λυκείου.

Ὁ καίμενος ὁ κύρ-Μωζέν ἀρχισε ν' ἀπελπίζεται. Μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας του, βλέπει τὸν μέλλοντα δόκιμο νὰ χάνεται.

Μαλιόνη, παρακαλεῖ, ὑπόσχεσαι.

— Θέλεις μαθήματα ;

— Θέλεις δασκάλους ;

— Θὰ σοῦ δώσω τοὺς καλύτερους.

— Τοὺς πιδ ἀκριβοῦς.

Ἐνωμεταξὺ ὁ μαθητὴς Μωζέν ἐξακολουθεῖ νὰ μὲνῃ ἀμελέστατος στὸ ἐνδεικτικὸ τῆς πρώτης τριμηνιας, ἔχει τοὺς χειρότερους βαθμούς. Κι' αὐτὸ καταδιβάει τὴ θέση του, καὶ ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα ὅλο καὶ πιδ μέλαγχολικὸς γίνεται.

Ἄν μποροῦσαν οἱ Λουβῶ κι' ἡ Λίνα νὰ δοῦν τί τραβάει ὁ Γεώργιος τοὺς, μὲ πόση εὐχαρίστηση θὰ τοῦ ἀνοιγαν τὶς πόρτες τῆς φυλακῆς του, μὲ τί εὐχαρίστηση θὰ μοιράζονταν καὶ τὸ τελευταῖο ἀποκόμματο τοῦ ψωμοῦ τοὺς μαζὶ του !

5'

Οἱ δουλειὲς τοῦ μπάριπα-Λουβῶ δὲν πᾶνε καλὰ, τὸ καρβὰι ὅσο πᾶει καὶ παλιώνει.

Ὁ Γεώργιος τὸ μαθαίνει, ἀπ' τὰ γράμματα ποὺ τοῦ στέλνει ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἡ Λίνα, καὶ ποὺ φτάνουν στὰ χέρια του μ' ἓνα πελώριο «ἐθεωρήθη» τοῦ κ. Διευθυντοῦ.

— Ἀχ, καὶ νὰ ἦσουνά κοντά μας, τοῦ γράφει ἡ Λίνα στενοχωρημένη, σὲ κάθε γράμμα της.

Κι' ἀλήθεια, θάλεγε κανεὶς, ὅτι ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγε ὁ Γεώργιος, ὅλα πηγαίνουν ἀσχημα.

Ἄν ξαναγύριζε ;

Ἐ, λοιπὸν ναί, ὁ Γεώργιος θὰ τοὺς σώσῃ.

Θ' ἀγοράσῃ ἓνα καινοῦργιο

καράδι. Θα παρηγορήσει τη Λίνα. Θα ξαναρχίσουν το εμπόριο.

Κι' έτσι θα τους δείξει, ότι δεν συμβάδιζαν έναν άχρηστο, ούτε αγάπησαν έναν άχρηστο.

Αλλά για να τα κάνη δλ' αυτά, πρέπει να σπουδάση πρώτα.

Νά μορφωθῆ.

Νά βγάλῃ λεπτά.

Κι' ο Γεώργιος, γεμάτος ζήλο, ξαναγυρίζει στα βιβλία του.

Τώρα μπορούν να μιλοῦν ἔσο θέλουν τα παιδιά δίπλα του, να λέη ἔσο θέλει ο κ. Επιθεωρητής :

— Πουχία, κύριοι!

Ο Γεώργιος δὲ σηκώνει τὰ μάτια του ἀπ' τὸ βιβλίο.

Δὲ ζωγραφίζει πιά καράδια. Μελετᾷ, μελετᾷ...

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΑΝΤΡΕΙΩΜΕΝΟΣ (ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Ναί, τὴ γουρούνα, ποὺ ἔβγαξε ἀφροῦς ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ σπίθες ἀπὸ τὰ μάτια της πηγαίνοντας κατ' ἀπάνω του.

Αὐτός, καθὼς τὴν εἶδε, καρφώθηκε στὴ θέση του, καὶ τὴν ἐπεριμενε νὰ ζυγώσῃ· κι' ἄμα ἐκείνη τοῦ ρίχτηκε, ἀρπαχτή-κανε κι' ἄρχισαν νὰ παλεύουν ἀγκομαχώντας καὶ οἱ δύο.

Πάνω στὴν κάψη τοῦ καυγᾶ, εἶπε ἡ γουρούνα στὸν ἀντρειωμένο :

— Αἰντε, μωρὲ χαμένε, ἂν εἶχα ρίξα ἀπὸ γουλιὰ νάτρωγα καὶ βούρκο νὰ κυλιόμουν, ἂν δὲ σὲ ξέσκιζα!

Καὶ τότε αὐτὸς τῆς ἀπάντησε :

— Καὶ ἐγὼ, μωρὴ παληγοουρούνα, ἂν εἶχα μιὰ ἐφακρυσάριστη κουλούρα ἀπ' αὐτὲς ποὺ ζυμώνει ἡ παπικοπούλα, καὶ μιὰ τσάτρα κρασί ἀπὸ τὸ παπὰ τὰ βαρέλια, ἂν δὲν σὲ κομμάτιαζα!

Τὸ πάλεμα τους ἀκόμη βίαστηξε πάνω-κάτω μιὰ ὥρα, μὰ σ' αὐτὸ ὅτε ἡ γουρούνα καταπόνεσε τὸ παλληκάρι, ὅτε ἐκεῖνο τὴ γουρούνα. Στὸ τέλος, σὰν ἀπόστασαν παλεύοντας, ἡ γουρούνα πρώτη τράβηξε γιὰ τὴ σπηλιά της, καὶ τὸ παλληκάρι βόσκῃσε ἐκεῖ τὰ πρόβατα ὡς τὸ ἡλιοβασιλεμμα.

Τὰ πῆρε ἀπ' ἐκεῖ χορτασμένα, καὶ ὡς ποὺ νὰ βραδυᾷσῃ, τὰ πῆγε στὸ μαντρί ποὺ ἦταν δίπλα στοῦ παπὰ τοῦ σπιτί.

Ὁ παπὰς ποὺ τὸν καρτεροῦσε, ἀνασκουμπώθηκε νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸ ἀρμεγμα. Ἄρμεγαν, ἄρμεγαν, μὰ τὸ γάλα δὲν εἶχε τελειωμό, ἐγγίμωσαν ἀπὸ γάλα ἕλες τίς καρδιάρες καὶ ἔλα τὰ σκουτέλια, καὶ ἀκόμη ἔμειναν πρόβατα ἀνάρμεχτα.

Θάμαζε γι' αὐτὸ ὁ παπὰς καὶ ρώτησε τὸ παλληκάρι :

— Δὲν μοῦ λὲς ποῦ τὰ βόσκῃσες τὰ πρόβατα;

— Ἐκεῖ ποὺ μ' ἔρισες δέσποτά μου.

— Περὶσργο, ἔκανε ὁ παπὰς, μὰς

καὶ τὰ πέρασες μέσα ἀπὸ τὸ φράχτη; — Ὅχι.

Μὰ ὁ παπὰς, βλέποντας τόσο γάλα, ὑποψιάστηκε, μὰ δὲν εἶπε τίποτα στὸ κοπέλι του, παρὰ τὴν ἄλλη αὐγὴ, ἄμα ἐκείνο ξεκίνησε γιὰ τὴ βοσκὴ, τὸ πῆρε κρυφὰ ἀπὸ κοντὰ, γιὰ νὰ ἰδῆ μόνος του ποῦ ἔβασκε τὰ πρόβατα, καὶ κατέβαζαν τόσο γάλα.

Ἄμα εἶδε τὸ κοπέλι νὰ περάσῃ τὰ πρόβατα μέσα ἀπὸ τὸ φράχτη καὶ νὰ πιαστῇ μὲ τὰ γουρούνια, τᾶχασε ὁ μαυρὸς ὁ παπὰς, πανιάσανε τὰ μούτρα του, ἤθελε νὰ φωνάξῃ, μὰ δὲν μπόρεσε γιὰτὶ ἔτρεμαν τὰ κατωσάγινά του ἀπὸ τὸ φόβο του.

Συνεφέρθηκε σὲ λίγο καὶ, σιγὰ σιγὰ, κοντοζύγωσε τὸ φράχτη, κρύφθηκε νὰ ἰδῆ τί γίνεται, καὶ τόσο πολὺ φοβήθηκε ποὺ λιγοθύμησε.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ ὥρα ξελιγοθύμησε καὶ ἤρθε στὰ συγκαλά του, τοῦ ἤρθε στὸ νοῦ του τὸ πάλεμα τοῦ κοπελιοῦ του μὲ τὴ γουρούνα, καὶ τὸ τί ἄκουσε, καὶ ξανακοίταξε κατὰ τὸ φράχτη μὰ δὲν εἶδε πιά παρὰ τὰ πρόβατα του ποὺ ἔβασκαν ἤσυχα, καὶ τὸ κοπέλι του ποὺ ἂν καὶ ἦταν κουρασμένο, καθότανε ἀνάμεσα τους καὶ τὰ πρόσεχε ἀφοβα, καὶ λίγο πιδ πέρα, ξαπλωμένη τὴ γουρούνα, ποὺ ἀγκομαχοῦσε ἰδρωκοπημένη ἀπὸ τὸ πάλεμα ποὺ εἶχε κάνει, νὰ κοιτάξῃ ἄγρια τὸ κοπέλι του.

Δὲν ἔχασε τότε καιρὸ παρὰ πῆρε τρέχοντας τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριὸ του, γιὰτὶ θυμήθηκε πὼς ὡς ἐκεῖνη τὴν ὥρα, ἡ κόρη του θὰ εἶχε ξεφουρνίσῃ τίς ἐφακρυσάριστες κουλούρες ποὺ συγγίθιζαν νὰ ζυμώνουν.

Καθὼς ἔφτασε στὸ σπιτί του καὶ μπήκε μέσα, γέμισε μιὰ τσάτρα κρασί ἀπὸ τὴ στίβα του, ἄρπαξε καὶ μιὰ ζεστή κουλούρα ποὺ τίς βρήκε ξεφουρνισμένες, καὶ ἀκαριασμένως πῆρε πηλάξια τὸ δρόμο γιὰ τὸ φράχτη φτάνοντας ἐκεῖ, ἔδωκε τὴν κουλούρα καὶ τὴν τσάτρα μὲ τὸ κρασί στὸ κοπέλι λέγοντάς του :

— Νά, πάρε αὐτὰ ποὺ ζήτησες γιὰ νὰ δυναμώσῃς.

Αὐτό, σὰν ἔφαγε καὶ ἤπιε, κατέλαβε πὼς δυναμώσε πὸ πολὺ καὶ ἀνασηκώθηκε νὰ ριχτῇ τῆς γουρούνας.

Ἐκείνη ποὺ τὸ εἶχε δῆ νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνῃ, ἔνοιωσε πὼς ἔτι γύρεψε τὸ ἀπόχτησε καὶ δὲν στάθηκε νὰ παλέψῃ, παρὰ τᾶβαλε στὰ πόδια γιὰ τὴ σπηλιά της.

Μὰ τὸ παλληκάρι πῆρε τὸ κατόπι της καὶ σὰν τὴν ἔφτασε, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ σθέρκο, τὴν ἀναποδογύρισε χάμω, καὶ τότε τῆς ἔπιασε τὰ σαγόνια καὶ τὴν ἔσκιζε ἴσαμὲ κάτω, καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν κοιλιὰ της ἔβγαλε τὸ κλουβὶ μὲ τὰ τρία περιστέρια.

Γυρίζοντας στὸν παπὰ ποὺ τὸν ἔβλεπε θυμαχτά, τοῦ εἶπε δείχνοντάς του

τὸ κλουβὶ : — Νά παπὰ, ὁ μισθὸς μου γιὰ τὰ πρόβατα ποὺ σοῦ βόσκῃσα, ἐγὼ τώρα σάφινω γιὰ.

— Ὅχι, παιδί μου, παρεκάλεσε ὁ παπὰς, μὴ φεύγεις νάχῃς τὴν εὐχὴ μου, κἄθῃσε νὰ σὲ κάνω γαμπρό, καὶ νὰ σοῦ δώσω καὶ ἔλο μου τὸ βίος.

— Παπὰ μου, δὲν μπορῶ νὰ μείνω γιὰτὶ εἶμαι ἀρραθιονισμένος μὲ ἄλλη, καὶ τὸ σταγονόπι ποὺ ξελευτέρωσα ἀπὸ τὴ γουρούνα, δόξτο κι' αὐτὸ προῖκα τῆς κόρης σου καὶ ἔτσι μπορεῖ νὰ κάνης ἄλλο γαμπρὸ καλύτερο ἀπὸ μένα. Φίλησε τότε τὸ χέρι τοῦ παπὰ, καὶ κρατώντας τὸ κλουβὶ μὲ τὰ τρία περιστέρια, ἔφυγε γιὰ τὸ γυάλινο πύργο.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἀντρειωμένος ἐσκότωσε τὴ γουρούνα, ἔπεσε τοῦ θανάτῳ ὁ Δράκος στὸ γυάλινο πύργο ἢ πεντάμορφη, σὰν τὸν εἶδε βαρεῖα ἀρρωστο, κατέλαβε πὼς τὸ παλληκάρι ἐπέφυγε τὸ σκοπὸ του, καὶ τὸ καρτεροῦσε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ τὸ ἰδῇ νὰ γυρίσῃ, γι' αὐτὸ ὀλοένα ἔβγαίνε στὸ παράθυρο καὶ βίγλιζε κατὰ τὸ δρόμο, ὡς ποὺ τὸ εἶδε νὰ ἔρχεται μ' ἓνα κλουβὶ στὸ χέρι.

Ἄμα ζύγωσε — Ἐλα, τοῦ λέει, καὶ σὲ περιμένω πὼς καὶ πὼς, νὰ μάθω τί κατὰφερες ἐκεῖ ποὺ πῆγες.

— Νά τί ἔκανα, τῆς εἶπε δείχνοντας τὸ κλουβὶ μὲ τὰ περιστέρια, αὐτὸ τὸ ἔβγαλα ἀπὸ τὴ κοιλιὰ τῆς γουρούνας ἀφοῦ τὴν σκότωσα, καὶ κρατῶ ἔτσι στὰ χέρια μου τὴ ζωὴ τοῦ Δράκου ἄμα σκοτώσω τὰ περιστέρια, ἂν τὸν κάνω νὰ φοβῆσῃ, μόνο σὺ πρόσεχε, νὰ μὴν πᾶς κοντὰ του ἔσο καὶ ἂν σὲ παρακαλήῃ, γιὰτὶ θὰ κατέλαβε πὼς μικρὴ γῆρας τὸ μυστικὸ του καὶ θὰ σὲ πνίξῃ.

Λέγοντας ἔτσι, ἔβγαλε τὸ ἓνα περιστέρι ἀπὸ τὸ κλουβὶ, καὶ τοῦκοψε τὸ κεφάλι· ἀμέσως τότε ἀκούστηκε ἓνα δυνατὸ μούγγρισμα τοῦ Δράκου, ποὺ ἔγινε πιδ δυνατὸ ἀκόμη, ὅταν ὁ ἀντρειωμένος σκότωσε καὶ τὸ δεύτερο περιστέρι.

Σαυτὸ τὸ ἀνωμεταξὺ ποὺ ὁ Δράκος μούγγριζε καὶ κυλιότανε σὰν φίδι ἀπάνω στὸ κρεβάτι, φώναξε τὴν πεντάμορφη νὰ τοῦ πᾶν λίγο νερὸ νὰ δροισιῇ, γιὰτὶ καιγόντουσαν τὰ σωθικά του, γύρευε ἔτσι νὰ τὴν ξεγελάσῃ νὰ πᾶν κοντὰ του νὰ τὴν πνίξῃ.

— Τώρα, τοῦ ἔλεγε ἐκείνη ἀπὸ μακριὰ, νὰ βρῶ τὸ μαστραπά, νὰ πάω νὰ σοῦ φέρω κρύο νερό.

Ὅταν ὁ ἀντρειωμένος σκότωσε καὶ τὸ τρίτο περιστέρι, ὁ Δράκος ἔβγαλε μιὰ φωνὴ τόσο δυνατὴ, ποὺ τράνταξε ὁ πύργος κι' ἀντιβούισαν ἔλα τὰ γύρω μέρη.

— Ἄ! σκόλα προδότη! εἶπε κοιτάζοντας τὴ Βασιλοπούλα, σὺ μέφαγες, — καὶ μὲ τὸ «σὺ μέφαγες», τεντάθηκε ψόφιος στὸ κρεβάτι.

Ἐτρεξε τότε ἡ Βασιλοπούλα στὴ σκάλα, καὶ πῆρε τὸν ἀντρειωμένο ἀπὸ

ΚΑΝΕΛΛΑΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

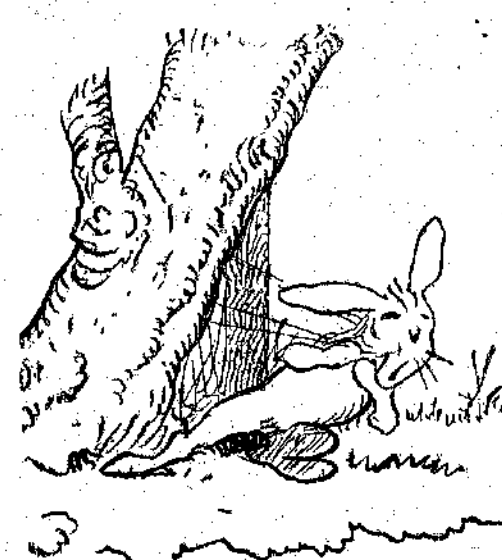
H.

Μιά μέρα, καθὼς τριγύριζα, εἶδα χάμω, στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, ἓνα μεγάλο μαρούλι. Ἀπόρησα λίγο, γιὰτὶ τὰ μαρούλια δὲ φυτρώνουνε σὲς ρίζες τῶν δέντρων· ἀλλὰ ἡ ἀπορία μου δὲν μ' ἐμπόδισε νὰ πλησιάσω γιὰ νὰ τὸ φάω.

Ἔ, ἀντί νὰ τὸ φάω ἐγὼ, μ' ἔφαγε κείνο. Γιὰτὶ δὲν ἦταν παρὰ δόλωμα σὲ μιὰ τεχνικὴ παγίδα, ποὺ δὲν τὴν παρατήρησα καθόλου. Καὶ πᾶσθηκα στὴ στιγμή!

Ἔβαλα τὰ δυνατά μου νὰ ξεφύγω, νὰ λευτερωθῶ· μὰ ἦμουν τόσο καλὰ πιασμένος, ποὺ δὲν θὰ τὸ κατάφερα ποτέ... Σὲ λίγο, ἦρθ' ἓνας ἄνθρωπος μὲ ἄσπρο σκούφο, μ' ἔπιασε γελώντας ἀπὸ ταῦτά, μ' ἔβγαλε ἀπ' τὴν παγίδα (ποὺ αὐτὸς βέβαια τὴν εἶχε στήσει) καὶ μὲ πήρε μαζί του.

Τοῦ κάκου πολέμησα νὰ ξεφύγω κι' ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἄδικα τινάζομουν καὶ τρανταζόμουν σ' ἔλο τὸ δρόμο. Ἐπιτέλους φτάσαμε στὸ χωριὸ, μπήκαμε σ' ἓνα σπιτί, βγήκαμε σὲ μὴν ἀλλή, κι' ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ἄσπρο σκούφο μὲ πᾶταξε μέσα σ' ἓνα κλουβὶ. Τὸ κλουβὶ αὐτὸ — ἡ φυλακὴ μου — ἦταν ἓνα ξύλινο κασόνι, κλεισμένο ἀπὸ παντοῦ, ποὺ εἶχε μπροστὰ ἓνα

ἄνοιγμα μὲ δίχτυ γιὰ νὰ μὴ σκάσω. Τὸ παράθυρό μου!

Ἀμέσως μὲ τριγύρισαν τὰ πουλιὰ τῆς αὐλῆς — μιὰ κότα, ἓνας κόκορας, μιὰ χίνα, — κι' ἄρχισαν νὰ μὲ κοροϊδεύουν καὶ νὰ μὲ ἀπελιψίζουν.

— Καλὰ τὴν ἔπιασες καὶ σὺ! μοῦ ἔλεγε ὁ κόκορας. Περιμένε τώρα κεί- μέσα, ὡς ποὺ νὰ γίνῃς ψητὸς στὸ φούρνο.

— Τί; φώναξα. Θὰ μὲ ψήσουν!..

— Ὅχι, παρὰ θὰ σὲ φυλάξουν γιὰ νὰ σὲ κάμουν τουρσί! εἶπε ἡ χίνα. Ἄκουε,

Σταράτη μου; Δὲν ἔχει ἀκόμα τὴν τύχη του! Δὲν ἔχει πὼς ἐδῶ εἶναι ξενοδοχεῖο...

— Ποὺ φημίζεται μάλιστα γιὰ τὰ ψητά του κουνέλια! πρόσθεσε ἡ κότα.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἔτρεξε κι' ἓνα κουνέλι, μεγαλωμένο σ' ἐκείνη τὴν αὐλή κι' ἐλεύθερο. Ἐνα κατοικίδιο κουνέλι. Αὐτὸ τὸ κακόμοιρο μὲ παρηγόρησε :

— Εἶσαι καλὴ ράτσα, μοῦ εἶπε, καὶ τὸ ἀφεντικὸ δὲν θὰ σὲ σφάξῃ. Θὰ σὲ κρατήσῃ καὶ σένα νὰ σὲ μεγαλώσῃ. Ἄσε νὰ ἰδῆς.

— Ἄες, ἀδερφέ μου;

— Ὡ, εἶμαι βέβαιος, τὸν ἔξρω ἐγὼ τὸν κὸρ-Στρατῆ τὸν ξενοδόχο, καὶ τὴν κυρὰ-Στρατίνα, τὴ γυναῖκα του.

Ἐτσι ἔγινε. Σὲ λίγο ὁ ξενοδόχος ἦθε μὲ τὴ γυναῖκα του.

— Ἰδὲς, τῆς εἶπε, τί ὄμορφο κουνέλι ποὺ ἔπιασα σήμερα!

— Ὡ, τί χαριτωμένο! φώναξε ἡ ξενοδόχα. Νὰ τὸ μεγαλώσουμε. Βγάλτο ἔξω, νὰ ξεθαροῦνῃ, νὰ μᾶς συνειθίσῃ, νὰ γυρίσῃ κι' αὐτὸ στὴν αὐλὴ μὲ τὸ Σταχτεροῦλη.

Μ' ἔβγαλαν, μὲ χάιδεψαν, μᾶφσαν. Ἐγὼ καμώθηκα πὼς ἦμουν εὐχαρι-

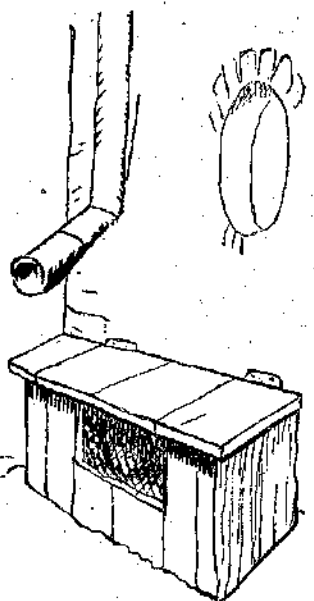
στημένος μαζί τους και πώς άλλο δεν ήθελα παρά να γίνω κατοικίδιο κουνέλι σαν το Σταχτερούλη.

Μά ναί! μ'αυτό το πλευρό να κοιμούνται... Έγώ, που έβαλα μπόμπα στο σπίτι μου και κιντύνεψα τη ζωή μου για την ελευθερία μου, έγω που δεν είχα άλλη εστία παρά να γυρίζω στην απέραντη έξοχή, να πηγαίνω όπου θέλω, θα καθόμουν τώρα κλεισμένος σε μιαν άλλη ξενοδοχείου; Ποτέ!

Τους γέλασα μιὰ-δυό μέρες, έκανα τόν χαρούμενο και τόν καλόβολο, στεκόμουν να με πιάσουν και να με χαιδεύουν. Με πίστεψαν και δεν με παραφύλαγαν πιά. Κι' έ-

τοι, μόλις βρήκα την πόρτ' ανοιχτή, τσόκασα αλά γαλλικά, χωρίς να χαιρετήσω ούτε τόν καίμενο τόν Σταχτερούλη. (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Β'

Για λίγες μέρες, τόν μακρουλό βουνάκι που άπάνω του είναι άραδιασμένα τὰ στρογγυλά αλώνια, γέμισε άπό θυμωνίες. Θυμωνίες πελώριες που χρουσίζανε στον ήλιο, και λαμπυρίζανε τη νύχτα με τόν φώς του φεγγαριού... Τά φορτωμένα ζώα δλο έρχόντουσαν κι' δλο άδειάζανε, τὰ καλοδεμένα δεμάτια με τὰ ώριασμένα στάχια... Η ζέστη ήρθε άπότομη, και τόν θέρισμα γίνονταν βιαστικά, γιατί δ φλογερός ήλιος θάκαιγε τόν άθέριστο καρπό.

Κι' ύστερα άρχισαν τάλανίσματα... "Όλη ή ζωή του χωριού ήρθε σιά δλο-στρόγγυλα αλώνια. Χαρά και πανηγύρι εκεί γύρω στα στοίβαγμένα στάχια που περιμένανε τη σειρά τους να μπουν σ' αλώνι... Άντρες, γυναίκες, παιδιά... Τά κουδουνάκια τών αλόγων παιζίκανε τόν άέρα... Δεμένα στη σειρά, γυρίζανε τρελλά κάτω άπό τόν καυτό ήλιο στο γεμάτο αλώνι, πατώντας τὰ στάχια, ρυθμικά, τριγυριστά, άτέλειωτα...

Η ζέστη έλιωνε τὰ πρόσωπα τών ανθρώπων, μὰ με τὰ δικράνια στα χέρια άνασκαλεύανε πίσω άπό τὰ ζώα τόν καρπό, και με τίς ρυθμικές φωνές τους, που άντιλαλούσαν στα βουνά, παρότρυναν τὰ ζώα, στο τρελλά, στο άτέλειωτο στριφογόρισμα... Κάτω άπό τήν ήλιο, τόν σπασμένο, τσαλαπατημένο άχερο, λαμπύριζε σά χρυσάφι.

Άραδιασμένοι τώρα πάνω σ' άλω-νισμένο καρπό με τὰ δικράνια και τὰ φτιάκια, περιμένανε τόν έλαφρό φύσημα του άέρα για να λιχνίσουνε...

Πάντα οι άνθρωποι με τὰ μάτια σηκωμένα στον ουρανό ζητάνε την εδλογία του... "Άς φυσήξη τόν έλαφρό άέρακι τώρα που δ ήλιος γέρνει πίσω άπό τὰ βουνά, και άρχίζει να σκοτεινιάζει, ή κι' ύστερα τη νύχτα που τόν φεγγάρι χύνει τὰ ποτάμια άπό τόν φώς του, έποτε νάναι, ως τήν αύγή, κι' ως τόν άλλο βράδυ, θα περιμένουμε εκεί, τήν κάθε δροσερή πνοή για να ξεσηκώση τόν σπασμένο άχυρο, που τὰ εργαλεία του, τόν σηκώνουνε ψηλά, να τόν στοίβαξη δίπλα άπαλά άπαλά, και να άφήση βαριά να πέσει στα πόδια τους δ καρπός, γυμνός κι' ώριασμένος, δ καρπός χρυσοκίτρινος.

Μπροστά στα θαμπωμένα μάτια του γεωργού, σχηματίζονται οι δυν σωροί που γι' αυτούς τόσο καιρό λαχταρούσε: δ ένας άπό τόν άχυρο που σωριάζεται άπαλά και σιγαλά σαν τσικισμένα πού-πουλα, και δ άλλος βαρδός και στοίβα-χτός, με τούς μύριους κόκκους, τούς πόν πολύτιμους κι' άπό τόν χρυσάφι...

Μια γυναίκα με τόν μαντήλι στο κεφάλι, με τόν φουστάνι της που τόν πέρνει δ άέρας, διαγράφεται άχνα μέσα στο σούρωπο, να σηκώνη άργά τόν βαρύ φτιάρι της, και να φέρη ή να πέφτη άπό ψηλά δ βαρδός καρπός για τελευταίο ξεδιάλεγμα στον άέρα...

Με κινήσεις άρμονικές σαν τίς καμπόλες τών ψηλών βουνών που εξαπλώνονται γύρω, ρυθμικά κι' έπισημα σηκώνει κι' άφίνει να ξαναπέφτη δ καρπός με τόν κραταίο κρότο του, σαν προσφορά σέ κάποια λατρεία που μόνο αύτή τη γνωρίζει, σαν ευχαριστώ στους ουρανούς που εδνόησαν τη συγκομιδή...

"Υστερα θάρθουν τὰ μεγάλα φαντά σακκούλια με τίς γαλάζιες και κόκκινες ρίγες, να γεμιστούν άπό τόν καρπό τόν έτοιμο πιά, θά φορτωθούν στο μούλαρι που περιμένει. Ένα άπό δώ, ένα άπό κεί, κι' ύστερα, τραβώντας τόν άπό τόν χαλινό, θά τόν φέρουν στο σπίτι, περνώντας άπό τούς στενούς δρόμους τού χωριού, όπου θάκούγεται τόν κουδουνάκι τού μούλαριού να χτυπάει χαρούμενα στη βραδυή ώρα...

Τά δεμένα σφιχτά σακκούλια, καθώς κουνιούνται ρυθμικά πάνω στην πλάτη του αλόγου, είναι ή γλυκειά ανταπόδοση στα κουρασμένα χέρια και στην ταπεινή ψυχή που ακολουθεί άπό πίσω.

Είναι τόν φωμί! Τόν φωμί! Θα γυρίσουν οι μύλοι στις πράσινες ρεμματιές, θανάφουν οι φούρνοι με τὰ ξερόκλαδα, και μικρά χεράκια θά χορτάσουν με τίς άγκωνές τίς μυρωδάτες...

Τά στρογγυλά φωμιά, που θα ξεχύνουν τη μεθυστική μυρωδιά τους άπό τόν κλειστό φούρνο, που θάραδιαστούν θρθια στο μακρουλό ράφι!

Η γλυκειά μπουκιά τού γέρου, που πριν τη βρέξη στο μαυρο του κρασί, ξέρει να τη βρέξη με τὰ τρεμάμενα χέρια του στο αίμα της ψυχής του...

ΔΙΑΜΑΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑ

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι νάνι τόν μικρό να κάνη... Κι' δ γέροντας, δ σχεδόν εκατόχρονος, βασιώντας στην άγκαλιά του ένα μπογαλάκι σέ σχήμα μωρού, σέρνει τὰ βαριά του βήματα πάνω στο χωριού τὰ έρημικά τὰ καλντερίμια...

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι, νάνι, τόν μικρό να κάνη... ή φωνή του είναι ουρτή, θλιβερή, σαν σπασμένη, κι' ένας πνιχτός ανασταναγμός έρχεται στα σουφρωμένα άπό τὰ χρόνια χείλια, τὰ μισοσκεπασμένα άπό τὰ παχιά άσπρα μουστάκια... "Ένα παιδάκι ως όχτώ χρονώ, μ' ένα σταυνάκι στον ώμο, πέρασε δίπλα στο γέροντα.

— Καλημέρα, παππού. — Καλημέρα, παιδί μου... Και δίχως να σταματήσει, εξακολούθησε τόν αιώνιό του ναούρισμα στο μπογαλάκι.

Μούκανε εντύπωση δ γέρος. "Ήταν ή δεύτερη ήμέρα που είχα φτάσει σ' άπόμερο χωριουδάκι. Είχα ξυπνήσει άχάραγα, και μόλις ξημέρωσε βγήκα να κάνω μιὰ βόλτα στο χωριό... "Ήταν μικρούλι. Καμιά έκαστοπεννηταριά σπίτια χωματένια, καφετιά, — με ήλιους κι' άραποσίτια στις αλλίτσες τους, — χτισμένα σέ μιὰ πλαγιά. "Έκει είχαν φτιάσει μιὰ καινούργια φωλιά, καμμά

τετρακοσριά πρόσφυγες, διωγμένοι έδώ και χρόνια, άπ' τόν χωριό τους.

"Ένοιωσα πώς κάποια ιστορία τραγική θάχε δ γέρος, ποδσιγγε στην άγκαλιά του τόν μπογαλάκι σέ σχήμα μωρού. Κι' είχε μιὰ τόσο επιβλητική μορφή, ψηλός σαν κυπαρίσι, που κάποια σκληρός άνεμος τούγείρε τήν κορφή του, — είχε στην άυστηρή μορφή με τή μακριά, λευκή γενειάδα, κάτι άπ' τή μεγαλοπρέπεια Πατριάρχη.

Τά μάτια του, όταν κοιτούσαν πέρα τόν κενό, είχαν μιάν έκφραση σκληρή: μὰ όταν πέφταν πάνω στα φατκιωμένα κουρέλια, έπερναν μιάν άνέκφραστη γλύκα, κι' ή φωνή του είχε τόνους άφθαστης τρυφερότητας, όταν νανούριζε σιγά-σιγά.

Νάνι... νάνι... — Ούστ... ούστ... "Ασπρούλα! "Ένα χαριτό κουδούνισμα άκούστηκε, και στην καμπή τού δρόμου πρόβαλε μιὰ δμορφη χωριατοπούλα, που σέρνε μ' ένα σκονιένα πεισματάτικο, κάτασπρο κατωκάκι...

— Καλημέρα, παπού! — Καλημέρα, κοπέλλα μου! Κι' δ γέρος τράβηξε τόν δρόμο του. Τόν κοίταζε με περιέργεια. Η χωριατοπούλα, άφου με καλημέρισε μ' ένα πρόσχαρο γελάκι, με ρώτησε θαρρετά: — Τόν παππού κοιτάς, έ;... Ξένη θάσαι βέβαια. — Ναι... παππούς σου είναι δ γέροντας; Γέλασε δυνατά.

— Άχαούχα! "Εσδ δεν έχεις ιδέα, βλέπω! "Όλο τόν χωριό τόν μπάρμπα-Λιά τόν λέει παππού! "Όλο τόν χωριό. — Και γιατί;

— Ού, που να σου λέω τώρα, είναι δλάκερη ιστορία... Ούστ, "Ασπρούλα! "Άχ, μουρέ τί αφιλότημο ζούδι πούσαι! Ούστ! "Άπ' τήν "Αθήνα είσαι;... "Άει μουρέ πεισματάρα!... Θά μείνης καιρό έδώ;... Θά καθήσης ήσυχο, βρέ ζλάπι; "Απειθυδόνταν μιὰ στή κατωκύβλα της και μιὰ δ μένα, που άν δεν πρόσεχα, θά μπορούσε να νομίσω πώς έλ' αύτά τὰ διακοσμητικά επίθετα ήταν για τήν άφεντιά μου!...

— Με ρώτησες άν είμαι άπ' τήν "Αθήνα, κι' άν θά μείνω καιρό έδώ. Στην πρώτη έρώτηση σου λέω ναι, στη δεύτερη όχι... Είδες τί καλή που είμαι έγω; άμέσως σου άπαντώ, "Ελα γεια σου, πές μου και σδ τώρα τήν ιστορία τού παππού!... Και πρώτα-πρώτα, πώς σέ λένε...

— "Αρήτη! — Μπράβο, δμορφο όνομα... έλα τώρα, άς κάτσουμε έδώ στον όχο να μου πής τήν ιστορία... "Αφησε και τήν "Ασπρούλα να φάη κανένα κλαράκι, δεν τη βλέπεις πώς τινάζεται;...

— "Άς έχεις χάρη πούσαι ξένη, αλλοιώς... "Άει, κάτσε να στα πώ. Εί-

σαι και περιεργη όμως... σου κόλλησε να μάθης.

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι τόν μικρό να κάνη... "Ακούστηκε πέρα, μακριά, ή άδύνατη φωνή τού γέρου...

Κάθησε ή "Αρήτη σταυροπόδι σ' ένα κοτρόνι, έδωσε τὰ χέρια γύρω στο γόνατό της, και με μιάς ή γελούμενη, δλο χαρά μορφή της πήρε μιὰ πικρή, τρομαγμένη έκφραση. Κι' άρχισε:

— "Ήμουνα δώδεκα χρονώ τότε, άρκατά μεγάλη για να νοιώσω τή συμφορά που μάς πλάκωνε... Ξύπνησα ένα προυτό πριν ακόμα φέξει καλά-καλά, άπ' τίς τρομαγμένες φωνές τών γυναικών και τὰ κλάμματα τών παιδιών... Μαννούλα μου, οι Τσέτες θά πλακώναν στο χωριό μας!

Σάν τις λωλές τρέχαμε μέσ' στο σπίτι, ή μάννα μου κι' έγω. Είμαστε μονάχες μας, δ πατέρας μου κι' δ άδερφός μου στη γραμμή... μόνες μας, άρπάζαμε δ τι βρίσκαμε μπροστά μας, να σώσουμε δ τι μπορούσαμε άπ' τή φωτιά και τήν άρπαγή...

"Όλο τόν χωριό ξεσηκώθηκε στη στιγμή — γυναίκες και παιδιά δηλαδή, οι άντρες δλοι ήταν στο μέτωπο. Μονάχα ένας άντρας ήταν μαζί μας. "Ο μπάρμπα-Λιάς, δ γέρος δάσκαλος τού χωριού. "Όλοι μας είχαμε μπόγους με ρούχα, με άσημικά, με διαμαντικά. "Ο μπάρμπα-Λιάς κρατούσε στην άγκαλιά του, μονάχα ένα άβάφτιστο μικρό... "Ήταν τόν μοναχό του έγγονάκι... Πέντε γιούς είχε δ μπάρμπα-Λιάς, κι' οι πάντε είχαν σκοτωθεί... Άτυχος άνθρωπος πάντα του.

"Ο τελευταίος, τόν στερνογέννη του, νιόπαντρος είχε φύγει για τόν πόλεμο. Πριν τρεις μήνες είχε σκοτωθεί κι' αυτός. Σάν τ'άμαθε, ή γυναίκα του, έπαθε τέτοια ταραχή, κι' έτοιμόγεννη καθώς ήταν, έκανε τόν παιδί και πέθανε. Σκέψου πιά πώς τ'όχη αύτό τόν μωρουδάκι δ γέρος. "Η στερνή του παρηγοριά, τόν μοναχό του άποκόμπι. Μεγαλύτερη λατρεία σ' έγγόνι δέ θά υπήρχε ποτέ...

Βρεθήκαμε δίπλα στο μπάρμπα-Λιά, στο δρόμο.

— "Ε, μπάρμπα Λιά, δεν είχες σδ τίποτα να πάρης μαζί σου; μόνο τόν έγγόνι σου-φορτώθηκες;

— Αυτός είναι δ θησαυρός μου έμένα, κυρά-Λέγκω... αυτός είναι...

Τρέχαμε δσο μπορούσαμε πιδ γρήγορα, έπρεπε να προφτάσουμε, να φτάσουμε σέ μιὰ κρυφή σπηλιά, γνωστή στους παλιούς, να κρυφτούμε εκεί μέσα, ως να περάσουν οι Τσέτες και να βρούμε ευκαιρία να πάμε στο παραθαλάσσι.

"Η σπηλιά, κρυμμένη καλά στα ριζά ενός βουνού, θά μπορούσε για καλά να μάς κρύψη. Θέ μου, τί άγωνία πέρασα με ως που να φτάσουμε!...

Σταμάτησε ή κοπέλλα με τήν άνάσα κομμένη. Τά μάτια της χαμένα στο άπειρο τ' ουρανού, βλέπανε κάποιες φευγάτες όπτασίες... Σιδάστηκα τή σιωπή της...

— Καμιά φορά, χωρίς και μείς να καταλάβουμε πώς, βρεθήκαμε στριμωγμένοι δλοι μέσα στη σπηλιά. Με κλαδιά φράξαμε τήν τρύπα της...

"Από μακριά άκούγταν τόν ποδοβολητό τών αλόγων, που δλοένα πλησίαζαν. Ούτε ή άνάσα μας δέ γροικιόταν.

Γυλάπ, γκλάπ, γκλάπ, γκλάπ... τ' άλογα δλοένα σιμώνανε. Σιγαλά βεβαία, άπέραντη μέσα στη σπηλιά...

Σιμώνανε... Ξαφνικά, ή σπηλιά δλόκληρη άρχισε να τραντάζεται άπ' ένα κλάμμα πνιχτό, βουερό, άτέλειωτο. Τόν έγγόνι τού μπάρμπα-Λιά, είχε ξυπνήσει κι' άρχισε να κλαίη!... Κοιταχτήκαμε δλοι τρομαγμένοι. "Ο μπάρμπα-Λιάς δ δούταχος, νανούριζε τόν μικρό, τόν φύλαγε, τόν κουνούσε, αύτό τίποτα! Γερό παιδί, καλοδεμένο, είχε μιὰ φωνή δυνατή που σού τρυπούσε τ' αυτιά...

Τόν τρέξιμο τών αλόγων άκούγταν τώρα καθαρά κι' οι φωνές τών Τούρκων κι' οι άλλαγαμοί... έλα... Και τόν παιδί ξεφώνιζε, έκλαιγε, ουρλιαζε... Σιμώνανε, λίγο ακόμα κι' είμαστε χαμένοι.

— Για τόν Θεό, μπάρμπα-Λιά, σώσε μας!

Σιμώνανε, θ' άκούγαν σέ λίγο τίς φωνές, θάβλεπαν τὰ φρέσκα κλαδιά... Είμαστε χαμένοι. Κι' εκείνο ουρλιαζε, ουρλιαζε πάντα... Είμαστε 300 γυναίκοπαίδα μαζεμένα στη σπηλιά, κι' ή ζωή όλων μας κρεμόταν άπ' τόν κλάμμα ενός μωρού!...

— Μπάρμπα-Λιά, λυπήσου μας!... Γύρισε ένα γύρο τή ματιά του δ μπάρμπα-Λιάς, μιὰ ματιά τρελλού... Τά μάτια του, ήταν μάτια που πάφανε πιά να φωτίζονται άπ' τού μυαλού τόν φώς... Μας κοίταζε δλους μας... δλους πεσμένους στα πόδια του... "Υστερα, χωρίς να κοιτάξη τόν έγγόνι του... άρχισε με τὰ γέριμα μιὰ στιβαρά άκόμα χέρια του, να τόν σφίγγει τόν λαρόγγι... Τ'άσφιγγε... τ'άσφιγγε... τ'άσφιγγε... δίχως να τόν κοιτάη... με τή ματιά του χαμένη σ' δλους έμάς, που ή ζωή μας κρεμόταν άπ' τὰ χέρια του...

Και τόν παιδί σώπασε για πάντα... Οι Τσέτες ήταν τώρα άπέξω άπ' τή σπηλιά... "Ακούσαμε για λίγο τίς φωνές τους... τὰ γέλια τους... κι' ύστερα λίγο-λίγο αδυνάτισαν... αδυνάτισαν... ως που σβύστηκαν έντελώς...

Τόν μικρό, νεκρό κορμάκι, κοίτοταν παγωμένο στην άγκαλιά τού παππού του θυσιασμένο άπ' αύτόν τόν ίδιο για τή δική μας τή ζωή...

"Από τότε δ μπάρμπα-Λιάς είναι τρελ-

Η ΜΙΚΡΗ ΑΓΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από L. DE KERANTY

λός... Τόν φροντίσαμε όλοι... τόν πήραμε μαζί μας, τόν φέραμε σ' αυτό τό χωριό... είναι ο «παππος» όλων μας, τού χτίσαμε σπιτάκι... μ' αυτός τίποτα δέν καταλαβαίνει... Δέ λέει άλλο από μία «καλημέρα» και τό αλιώνιο του ναυόρισμα, στό μπουγαλάκι μέ τά ρούχα τού έγγονού του...

Στήν άρχή δέν μπορούσε ν' άντικρούση τά χέρια του, τούχαναν τρόμο... άποτροπιασμό... Σιγά-σιγά, μέ τά χρόνια, αυτό τού πέρασε και δέν τούμεινε για σημάδι τής τρέλλας του, παρά αυτό τό αλιώνιο ναυόρισμα σ' άψυχα ρούχα τού μωρού...

Νά, πού τήν έμαθες τήν ιστορία τού «Παππού» Είσαι εύχαριστημένη;...

— Θέ μου, 'Αρήτη... πώς μου τήν είπες έτσι;...

— 'Α, μά τήν έχω πει τόσες φορές στά «παιδιά», για να μάθουν κι' αυτή τήν τρομερή θυσία τού παππού!...

— Σε ποιά παιδιά;...

— Τού σχολείου μας. Είμαι δασκάλα έγώ... Τό καλοκαίρι μόνο γίνομαι πάλι βοσκασπούλα και βόσκω τήν 'Ασπρούλα μου... Ούστ!... 'Ασπρούλα!...

Κι' ή 'Αρήτη ξαναβρήκε πάλι τά γέλια της, και τή μορφή της, φωνάζοντας τό κατσικάκι της...

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι
νάνι τό μικρό νά κάνη...

Ξαναπέρασε πάλι ο Μπαρμπα-Λιάς ο παππος τού χωριού... ναυουρίζοντας γλυκά-γλυκά τ' άσπρα κουρέλια τού έγγονού του...

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΜΑΡΜΑΡΥΓΕΣ

Η λαϊκή άντίληψη περιόρισε τόν έργάτη σέ μία μόνη έργασία: ή παπάς-παπάς, ή ξευγάς-ξευγάς. Όποιος δουλεύει και στήν εκκλησία και στό χωράφι, κάνει άπιστία σ' έν από τά δυό, ή και στά δυό.

**

Πολλά πράγματα στόν κόσμο τούτο μένουν άζήτητα τόν καιρό τής φρεσκάδας τους, και ζητούνται μόνο άφού μπαγιατέψουν και σαπίσουν. Αυτό δέν συμβαίνει ποτέ μέ τά αυγά και μέ τά ψάρια: τά ζητούμε πάντα φρέσκα.

**

Ο κόσμος δέν έφτασε ακόμα στήν τελειότητα πού χρειάζεται, για να είναι τέλειος ο θαυμασμός του πρής τό άρχαίο έλληνικό πνεύμα.

**

'Αληθινή άγωγή θά πη να συνηθίσουμε τό παιδί ν' άκούγ πάντα τή φωνή τής συνείδησής του.

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ
[Από ανέκδοτα χειρόγραφέ του]

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Οι φωτισμένες της φροντίδες έφεραν γρήγορα άποτέλεσμα στή λιποθυμία τής μικρής κόρης, αλλά μόλις τής πρότεινε να παρατείνη τήν παραμονή της στόν κύρσο ως που να γίνη ελότεια καλά, ή Θυμιούλα φάνηκε τρομαγμένη.

— 'Οχι... όχι... είπε. Είμαι βιαστική... Με περιμένει ή θειά Γκώτ... — Άδριο! τής σφύριξε ο Φίλιππος τή στιγμή πού έφευγε.

Αυτή όμως δέν τού άποκρίθηκε, και σέ λίγα λεπτά ή μικρή της σιλουέττα εξαφανίστηκε μέσ' στήν όμίχλη.

— Φτωχή Θυμιούλα! άναστéναξε ο Φίλιππος.

— Είναι άξιολύπητη! είπε ο Ροζέ.

Η Σολάνζ έμεινε σιωπηλή. Μέσα της

γελό της, και δέν έσυλλογίστηκε άλλο τίποτε.

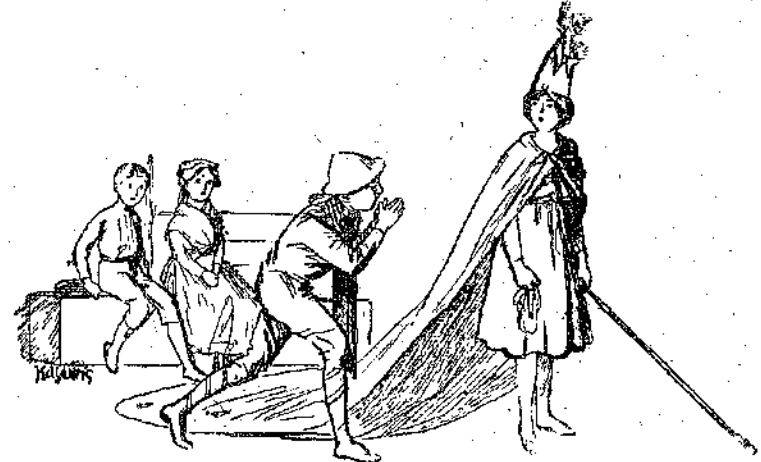
Καρμιά προσευχή δέν ήρθε στα χείλη της για τή Μικρή 'Αγνωστη, πού ήταν έρμηγ στήν άθλια καλόδα της, και σέ λίγο ξανακοιμήθηκε χωρίς να υποφιασθή πώς ο κρότος πού τήν έξύπνησε ήταν μία τουφεκιά ριγμένη εκεί κοντά και πού ο άντίλαλος της, περνώντας τούς χαμηλούς βράχους, θάφτανε ως τή Θυμιούλα, φέροντας στήν καρδιά της τόν τρόμο και τή φρίκη...

Υ.

Φτωχή Θυμιούλα!

Όταν ήρθε ή ώρα τού προγεύματος και κατέθηκε ή Σολάνζ, βρήκε τά ξαδέρφια της σέ μεγάλη ταραχή.

— Έξερεις τά νέα; τή ρώτησαν.

«— Έλτος, Μαγαλειστάτη!...» (Σελ. 474, στ. γ')

είχαν γεννηθεί υποψίες, αλλά δέν ήθελε να τις άνακοινώση στα ξαδέρφια της.

Τήν ακόλουθη νύχτα είδε παράξενα όνειρα. Η κωμωδία τού άπογέματος μεταβαλλόταν σέ πραγματικότητα. Άνθρωποι μέ άγρια πρόσωπα γλιστρούσαν ανάμεσα στούς βράχους, κρατώντας πιστόλια στα χέρια. Αυτή ήθελε να φύγη, αλλά στό δρόμο βρισκόταν ή Θυμιούλα και δέν ήξερε αν ήταν εκεί για να τήν όπερασπίση ή για να τής έμποδίση τό πέρασμα. Έύπνησε λουσιμένη στόν ιδρώτα.

Τό ρολόι τού προθαλάμου σήμαινε άργά μεσονύχτι. Ήταν ή ώρα πού βγαίναν τά φαντάσματα και τά καροτσάκια τού θανάτου... Εύτυχώς γι' αυτή, βρισκόταν μέσ' σ' ένα κλειστό δωμάτιο, πού τό φώτιζε ή τριανταφυλλένια λάμψη τής καντήλας, κι' από τό κρεβάτι της μπορούσε ν' άκούη τήν κανονική άναπνοή τής μίς Βαρβάρας.

Μαζεύτηκε στό προσκέφαλό της μ' ένα αίσθημα άσφαλείας και εδείξας. Σταύρωσε τά χέρια της εύλαδικά για να εύχαριστήση τό Θεό και τόν καλό άγ-

— Ποιά νέα;

— Πιάσανε τά παιδιά τής Γκώτ μέ λαθρεμπόριο.

Η κόρη τού πυργοδεσπότη άναπήδησε, γιατί θυμήθηκε τίς σκέψεις πού είχε τήν περασμένη μέρα και τό όνειρο πού είδε τή νύχτα.

— Και τούς τρεις; Ξαναρώτησε.

— Ναι.

— Και ή Γκώτ;

— Τήν άφησαν ελεύθερη, επειδή ήταν μεγάλης ηλικίας κι' επειδή δέ μπόρεσαν να μαζέψουν άρκετές άποδείξεις για τήν ένοχή της. Η σύλληψη αυτών των κακοποιών όφείλεται προπάντων στό Μουριέ, τό φαροφύλακα. Επειδή είχε υποψίες από καιρό γι' αυτούς, κρύφτηκε πίσω από μία προεξοχή βράχων, ενώ τόν άντικαθιστούσε στό φάρο ή 'Ιουλιανή, και είδε τούς λαθρεμπόρους να ξεφορτώνουν στό γαλό βαρέλια. Τό σοβαρώτερο είναι πώς, όταν τόν είδαν ν' άφήνη τήν κρύπτη του, οι κακοποιοί τού ρίχτηκαν κι' ο ένας άπ' αυτούς τόν πλήγωσε στόν ώμο μέ μία πιστολιά. Εδύ-

χώς, ο Φαζεδλ και οι άντρες του, πού έκαναν τήν περιπολία τους, άκούσαν τόν κρότο τού πιστολιού κι' έτρεξαν για βοήθεια. Τίς λεπτομέρειες αυτές τίς μάθαμε από τήν 'Ιουλιανή πού ήρθε πρδ όλίγου να ζητήση τή μίς Βαρβάρα για να περιποιηθή τόν πατέρα της. Φαίνεται όμως πώς ή πληγή του είναι έλαφριά.

— Κι' από τότε ο Μουριέ είχε όποφίες;

— Από τήν ήμέρα πού νομίσατε πώς άκούσατε τό καροτσάκι τού θανάτου. Ο μυστηριώδης αυτός κρότος προσερχόταν άπλούστατα από τό κάρρο, πού χρησιμοποιούσαν τά παιδιά τής Γκώτ για τή μεταφορά των βαρελιών.

— Γι' αυτό ή Γκώτ προσπαθούσε να μάζ έμποδίση ν' άνοίξουμε τήν πόρτα και να κοιτάξουμε έξω.

— Μά για στάσου... Δέν ήταν εκείνη τή νύχτα πού συναντήσατε τή Θυμιούλα στήν άκρογιαλιά;

— Ναι... κι' άρνήθηκε να μάζ εξηγήση πώς και γιατί βρέθηκε εκεί. Είμαι βέβαιη πώς ήξερε καλά τήν όπόθεση τού λαθρεμπορίου. Γι' αυτό και ταραχτήκε χτές τόσο πολύ...

— Η Θυμιούλα! 'Ω, Σολάνζ!...

— Ναι, ή Θυμιούλα... ή αγαπημένη σας ή Θυμιούλα, πού κάνει τήν Παναγιά. Είναι φανερό πώς ο ρόλος της ήταν να είδωποιή τούς λαθρεμπόρους για τό πέρασμα των τελωνοφυλάκων.

— Αυτό πού λές τώρα είναι πολύ άσχημο. Έξερεις καλά πώς ο έφημέριος, ο μπαμπάς κι' η μίς Βαρβάρα έχουν άπόλυτη πεποίθηση για τήν τιμιότητα τής Μικρής 'Αγνωστης. Τό ίδιο κι' ή 'Ιουλιανή, πού μάζ είπε πώς ή άπελπισία της βύστερ' άπ' όσα συνέβηκαν προκαλεί συμπόνια.

«Η Θυμιούλα είχε μία κέρμη χλωμόδα και τά χείλη της έτρεμαν.» (Σελ. 475, στ. β')

— 'Ω, τά δάκρυα δέν δείχουν τίποτε. Μπορεί νάναι ψεύτικα...

— Θάθελα πολύ να σ' έδλεπα στή θέση της!

— 'Εγώ! Στή θέση μιάς κόρης από κλεφτοτσιχογένεια;

— Η Θυμιούλα δέν είναι κόρη τής Γκώτ. Είναι μάλιστα πολύ δυστυχισμένη κοντά της.

— Πήγαινε λοιπόν να τήν παρηγορήσης, άφού τήν αγαπάς τόσο πολύ.

— Θα πάω χωρίς άλλο, αν μου τό επιτρέψη ο θεός. Αυτός είναι καλός κι' αγαπά τή Θυμιούλα, 'Εσθ είσαι ζηλιάρα!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΗΝΤΩΝ ΗΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ»

1. ΗΡΩΙΚΟ ΛΑΒΑΡΟ, Α' Βραβείον 24005 Διαγωνισμδ Λύσεων. — 2. Α. Μ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Γέρδης Αεγμός, Δράμα, Α' Βραβείον Έσλο γέων Δημοψηφισματος 1929. — 3. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΑΡΜΕΝΙΑΣ, Βασιλίσος ο Μακεδόν, Δράμα, Β' Βραβείον Δημοψηφισματος 1929 και Β' Ήσπαθόμα- τος. — 4. ΤΑΚΗΣ Σ. ΓΕΡΓΑΝΤΑΣ, Καταργαρκός, Αθήναι, Α' Βραβείον 23800 Διαγωνισμοδ Λύσεων, 'Ιστίγιος 24100.

χτηριστικά της, όσο πήγαινε, την έκαιναν να μούτζη περισσότερο με μάγισσα.

— Θα τη δούμε κανένα βράδυ να την γαίνω γ' ανταπόψη το διάβολο καθάλλα σε κανένα σκουπόξυλο! είπε σ' αστεία ο Φίλιππος στο Μουριέ, μια μέρα που πηγαίνοντας στο φάρο, την είδε να γυρνάει κρυφά γύρω από το σπιτάκι του φαροφύλακα.

— Αυτή τη φορά πρέπει να φυλαχθεί, απάντησε γελώντας ο Μουριέ. Μου φαίνεται πως αυτή η γριά δεν μ' αγαπά καθόλου, κι αν μπορεί να μου κάνει ένα κακό, θά μού τ'όχι και εύκολάτα. Τελευταία στάληκαν στον προεστειμένό μου κάτι κατηγορίες για μένα. Είμαι βέβαιος πως προέρχονται από τη Γκάτ, αλλά επειδή έγιναν ανώνυμες, δεν έχω το δικαίωμα να πω με βεβαιότητα πως τις έκαμε αυτή.

Γ. ΚΟΤΣΟΥΛΑΣ

(Ακολουθεί)

ΑΘΗΝΑΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΛΩΡΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΤΟΝΟΜΑ ίσως θα το γνωρίζετε. Ο Λώρης Μαργαρίτης είναι σήμερα ένας από τους πιο φημισμένους Έλληνες μουσικούς. Η κυρία Σοφία Σπανούδη, η σοφή κι εμπνευσμένη καθηγήτρια του Εθνικού Ωδείου, δημοσίευσε τελευταία γ' αυτόν ένα μεγάλο άρθρο στην «Πρωτάν», Κι' έχει αναφέρει σε πρώτους έγώ, με μια Έπιστολή μου, παρουσίασα στα παιδιά του καιρού εκείνου τον Λώρη Μαργαρίτη, όταν κι' αυτός ήταν παιδάκι ξη μήλις χρονών.

Πώς; από τόσο μικρός λοιπόν φάνηκε ο μεγάλος σήμερα μουσικός; Μά να! ήταν κι' αυτός πρώτος όταν τον Μότσαρτ, που διαβάσατε πρό ολίγου τη βιογραφία του, σαν τον Μπετόβεν και μερικούς άλλους. Ήταν ένα εκπληκτικό παιδί, ένα φαινόμενο, ένα θαύμα. Κι' άμα το γνώρισες τότε, έσπευσα να το παρουσιάσω. Η κ. Σπανούδη μάλιστα βρήκε τόσο ενδιαφέρον στην παλιά μου εκείνη Έπιστολή, ώστε την παρέθεσε δάκερη στο άρθρο της για τον σημερινό Μαργαρίτη. Κι' ίδου μερικά αποσπάσματα, που τα... μεταφράζω, γιατί εδώ και τριάντα χρόνια μεταχειρίζομαι με γλώσσα που δεν διαβάζεται σήμερα:

«Ο Λώρης Μαργαρίτης—εργαζομένη γεννήθηκε στις 2 Αυγούστου 1895, ώστε σήμερα (1901) είναι ξη χρονώ... Άνηκει κι' αυτός στην πολυμελή μας οικογένεια, είναι Διαπλασόπουλο. Η μουσική του ιδιοφυία φάνηκε δλωσδιόλου απότομα. Ώς την ημέρα εκείνη, η μητέρα του δεν είχε παρατηρήσει τίποτα το έκτακτο, παρά μόνο πως το αγοράκι της άκουγε πάντα με μεγάλη

προσοχή όταν παίζε πιάνο. Ώρες δάκερες καθόταν κοντά της άκίνητο, με θρησκευτική προσήλωση, και δεν σηκωνόταν παρ' άπου το παιχνίδι τελείωνε. Τον περκομένο Σεπτέμβρη—δηλαδή πρό ξη μηνών—η μητέρα του άρχισε να του μαθαίνω τα πρώτα στοιχεία της Μουσικής. Και δέν τού είχε κάνει παρά τρία—τέσσερα μαθήματα, όταν συνέθηκε αυτό που θα σας διηγηθώ:

«Μια μέρα, η κυρία Μαργαρίτη, από το δίπλανό δωμάτιό άκουσε να παίζουν πιάνο στη σάλα. Ένόμισε πως ήταν μια ξαδέρφη της, που πήγαινε στο σπίτι συχνά, και δέν έδωσε προσοχή στο κομμάτι. Αλλά όταν σε λίγο έκαμε να μπη στη σάλα, την κάρφωσε στο κατώφλι ένα θέαμα καταπληκτικό: Ο μικρός Λώρης, μονάχος, καθισμένος μπροστά στο πιάνο, να παίζω ένα κομμάτι άγνωστο, καινούργιο, δικό του!

«Δέν ήταν απλή έκπληξη εκείνη της μητέρας; ήταν τρόμος κι' έκσταση σά μπροστά σε θαύμα. Ένόμισε μια στιγμή πως κάποια υπερφυσική δύναμη, κάποια θεια ενέργεια, το Άγιο Πνεύμα τ'όχι έπεφοίτησε στο παιδί της, για να μπορεί να συνθέτη μουσική σε ηλικία που τάλλα παιδιά μόλις και μεταβίας παίζουν μια σάλα... Αλλά κατόρθωσε να κρατηθώ. Δέν έβγαλε φωνή, δέν φώνησε με κανένα τρόπο τη συγκίνησή της, ούτε καν την παρουσία της στο μικρό. Κι' άπου έμεινε κει, λίγες στιγμές να τον άκούω, η εύτυχημένη μητέρα γύρισε στο δωμάτιό της κι' άναλύθηκε σε δάκερα...

«Ήταν ώστόσο μια φρόνιμη μητέρα κι' ήξερε τι έπρεπε να κάνει σ'αυτή την περίπτωση. Δέν είπε τίποτα στο μικρό Λώρη. Έγραψε μόνο στον άντρα της—που έλειπε τότε άπ' την Άθήνα—και τού ζήτησε τη συμβουλή της. Ο κ. Μαργαρίτης τη συμβούλεψε ναποταβη στον κ. Νάζο, τον διευθυντή του Ωδείου Άθηνων (του μόνου δά που δ'όχι πήρχε τότε). Στην αρχή, ο κ. Νάζος ένόμισε πως θάταν κανένα φαινόμενο άπ' τα συνήθιστα και συνθέτη είναι γεμάτες θαυμασμοί. Και μόνο στην Άθήνα—τι περίεργο κι' αυτό!—δέν παίχτηκε άκόμα κανένα του έργο. Άδιάφορο, στο μέλλον θα παχτούν όλα. Κι' όπως σαν ήταν μικρός ξη χρονών, τότε που μās ξάφνισε με την πρώιμη αποκάλυψή του, έτσι θα γίνω και πάλι το θέμα της ημέρας, ο άνθρωπος που γι' αυτόν θα μιλούν βλοι οι Άθηναίοι, όπως τότε μιλούσαν για το παιδί. Και να άκόμα ένα Διαπλασόπουλο, που τιμά τη Διάπλαση και την έλληνική πατρίδα: Ο Λώρης Μαργαρίτης που τον πρωτοπαρουσίασα εδώ και τριάντα χρόνια...

«Χαριχτηριστικά είναι και τένεκδοτα τού μικρού μουσικού. Από τότε που έσυνθέσε το πρώτο του έργο, ένα σύννεφο μελαγχολίας σκιάζει κάποτε τώρα το πρόσωπο. Η εμπνευση του έρχεται ξαφνικά, και τότε παθαίνεται τόσο, που τρέμει δάκερος. Μια νόχτα έπέμενε να σηκωθώ άπ' το κρεβάτι, να πάω στη σά-

λα, να παίζω πιάνο. Η μητέρα του δέν τον άφινε μίν κρούση. Κι' ο μικρός φώναξε: «Άφησέ μου, μαμά μου! Έχω κάτι στο νου μου που, αν δέν το παίζω τώρα, δέν θα το παίζω ποτέ!»

«Δέν έχει καμιά ιδέα για τον εαυτό του. Νομίζει πως αυτό που κάνει μπορούν να το κάνουν εξαίρετα κι' όλα τάλλα παιδιά. Ήταν κάποτε στις εξετάσεις του Ωδείου και βλέποντας τους μικρούς μαθητές να παίζουν απέξω, χωρίς να βλέπουν νότας, είπε στη μητέρα του: «Βλέπεις, μαμά; Κι' αυτά τα παιδιά παίζουν κομμάτια δικά τους!»

«Έ, για λίγον καιρό άκόμα θάχω αυτή την άγνοια και την άφέλεια. Ούτε είναι άνάγκη να την έχω. Η επίγνωση τού εαυτού του, η συναίσθηση της αξίας του θα τον κάνει άκόμα καλύτερο και, αν είναι πραγματικά γεγαλοφυία, τίποτα δέν θα τον βλάψη: ούτε ο έπαινος, ούτε η κολακεία, ούτε ο φθόνος. Θα τραβήξη ίσια το δρόμο του, καταναλώνοντας όλα τα εμπόδια, και θα γίνω ο μεγάλος Έλληνας μουσικός που ελπίζουμε...»

Κι' έγινε. Στα τριάντα αυτά χρόνια που πέρασαν από τότε, άφου έκαμε τις λαμπρότερες σπουδές εδώ, στο Μόναχο και στη Βιέννη, ο Λώρης Μαργαρίτης άναδείχτηκε ένας πρώτης γραμμής πιανίστας κι' ένας έξοχος μουσικοσυνθέτης. Αυτό το λέει η κυρία Σπανούδη, που ξέρει καλύτερ' από κάθε άλλον. Το έργο του «Όδυσσεύς και Ναυσικά» παίχτηκε με μεγάλη έπιτυχία το 1929 στις διεθνείς μουσικές γιορτές του Σάλτσβούργου, της πατρίδας του Μότσαρτ. Έγραψε άκόμα το μελόδραμα «Ιωάννης Καποδίστριας», κι' άνασθηματα κομμάτια για πιάνο, για πιάνο και βιολί, για όρχηστρα, για χορωδία, κι' όλα με θέματα έλληνικά. Είναι από χρόνια καθηγητής στο Ωδείο Θεσσαλονίκης και στο «Μοτσαρτιέουμ», τη μεγάλη Μουσική Ακαδημία του Σάλτσβούργου, όπου άθε κολοκαίρι δίνει συναυλίες και δάκερες. Οι κριτικές των Γερμανών για τον Έλληνα πιανίστα και συνθέτη είναι γεμάτες θαυμασμοί. Και μόνο στην Άθήνα—τι περίεργο κι' αυτό!—δέν παίχτηκε άκόμα κανένα του έργο. Άδιάφορο, στο μέλλον θα παχτούν όλα. Κι' όπως σαν ήταν μικρός ξη χρονών, τότε που μās ξάφνισε με την πρώιμη αποκάλυψή του, έτσι θα γίνω και πάλι το θέμα της ημέρας, ο άνθρωπος που γι' αυτόν θα μιλούν βλοι οι Άθηναίοι, όπως τότε μιλούσαν για το παιδί. Και να άκόμα ένα Διαπλασόπουλο, που τιμά τη Διάπλαση και την έλληνική πατρίδα: Ο Λώρης Μαργαρίτης που τον πρωτοπαρουσίασα εδώ και τριάντα χρόνια...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΟΘΟΙ

— «Πώς θάθελα να ήμουνα [γιαγιά,

Έλεος η λινούλα στα λουλούδια. Νά 'χα εγγόνια σαν το Λάκη, [τη Νανά, Και καθισμένη στη φωτιά έχει [δενά, θενά τους έλεγα ιστορίες και [τραγουδία.

Μπομπόνια θά τους κέραγα, [γλυκό,

— Έγώ θάτρωνα τα πιο πολλά, [σαν πιο μεγάλη— Κι' όταν θά ήταν άκιστα, πω! [πω! Τι έβλο θά τους έδινα κι' έγώ, 'Όσο... μου δίνουν μένα οι [μεγάλοι.

Και θάχα και λεφτά πολλά, [κολλά,

Θ' αγοράζα πατίνια, τρέικες [πότες! 'Όχι σαν τη δική μου τη γιαγιά Που δλο κρούνει, κι' δλο πλέκει [ένα μοχόδ Με κάτι σουβλερές βελόνες [τόσοες.

Θά πήγαινα σχολείο σαν τη [Νέσση

— Τώρα, λέν βλοι, είμαι μικρή.— Κι' όταν το μάθημα δε θάξερα [φασά, Το δάσκαλο θά έβαζα στη μέση Και θάτρωνα!... αλλά με την [φιλή.

Και η γιαγιά που άθόρυβα είχε [θόσει,

Κοινωνώντας το δλόλενο κεφάλι Μ' ένα χαμόγελο τη λίνια της [θωρεί και «Νά ξαναγινόμενα παιδί...» [μεγάλη.

Σαρδανάπαλος

ΒΜΕΙΣ ΤΑ ΤΗΑΕΤΡΑΦΟΞΥΛΑ

Ρώτησαν κάποτε τον άδελφό μου το μικρό:

— Ψηλός, λιγνός καιλόγερος που κόκκαλα δέν έχει, τι είναι;» Κ' ένεινος γύρισε με πολλή άφέλεια κι' έδειξε έμένα, και φαινότανε μάλιστα ικανοποιημένος και σύγνορος πως έβραχε τη λήση. Τώρα τα γέλια και τα περάγματα της παρέας ύπονοοόνται, άφου και 'γω δέν μπόρεσα να μη γελάσω με το τουσχερό όσο κι' άθέλητο πείραγμα τού μικρού.

Τι τα θέλετε, έχουμε και μερικά χάρες έπεις οι ψηλοί; βλέπουμε τα πρόματα όλα «άφ' όψηλο» και αίσθανόμαστε τον εαυτό μας σε... ύψηλότερα επίπεδα από τους άλλους ανθρώπους, —άλλά έλα που δέν τολμάμε να στρέψουμε γονία και θά βρεθώ κάποιο πισωφύλι πρόθυμο να ρωτήσει μ' ένδιαφέρον:

— Έ, τι καιρό κάνει και πάγω;

Φαίνεται πως κάποιος τούς είχε πος είμαστε βαρόμετρα... ύψηλών κίεσεων.

Στόν περίπατο, κάποιος θά φωνάξη, άδιάφορα τάχα άλλα άρκετά δυνατά στο δίπλανό του: Νά ένα γίωτα κεφαλαίο! ή το καρμπαριό της τάδε εκκλησίας βγήκε περίλαστο! Κι' άλλος, πικρικά σκεπτόμενος, φτιάνει από το παναλόι μας δλόκληρο κουστούμι.

Άφήστε τώρα που χόρη στο άνάστημά μας, μās θέλουν άλλα θέσεις και ικανοές για όλα, κι' όταν βγής σάκρος σε κομμά δουλειά, γέρνουν πίσω το κεφάλι, γά να τους φαινεσαι ψηλότερος, βάζουν τις ροδιές στα ισχία, και σού λένε με άστεία ίταμότητα, κουνώντας το κεφάλι και σουφρώνοντας τα χείλη: — Κοίμα στο μπόι σου, παιδί μου, άφου δέν κάνεις παρτά για να κρατεις τη σημαία, στις διαδηλώσεις...

Τι να πης τώρα σ' αυτόν τους άνθρωπος, που θά σε άποστομώσουν άσφαλώς με την πολυπληθή έφεδρεία των κομματικών, που διαθέτουν έτσι γίνεσαι: σπιστόξυλο, σκουπόξυλο, τηλεγραφόξυλο, (τι μανία με τα σύνθετα τού ξύλου, ξύλο που τους χροιάζεται), και άκόμα: όδοντογλυφίδα, ταβανόσκούπα, στέκα τού μυλλιάδου, άντίνα τού άσυράτου. Μονάχα... κύργου τού Άϊφελ δέν άκουσα να προσφορήσουν άκόμη τη δυσθέσητη ύψηλότητά μας.

Κι' όλα αυτά τα έφευρίσκουν και μās να κολλάν από τήλεια έκείνα τα άνθρωπάκια, που αίσθανόμαστε την παρουσία τους άναδεύοντας τα πόδια μας και που στερεολαιμιάζουν να μās άντικρίσουν.

Ένας τέτοιος λιλιπούτειος μούγγρασε τελευταία: «Πρόσεξε μη κανέναν σωφέρ δε πάρει για τηλεγραφόξυλο και πέσει άπάνω σου όπως συνήθως τώρα αυτοί».

Κ' έγώ τού απαντώ όπως και σ' όλα μαζί τα καρνελοπόδαρα, αυτά τα μηδαμινά όντάκια που σέρνονται στα πόδια μας σαν οι βάρκες γύρω στο θωρηκτό:

Προσέχε, κύριοι κοντοί, μη το βράδυ σας περάσει κανέναν σωφέρ για πέτρα των χιλιόμετρων κι' άνάψη σπύρα τα διάβασε στα μούτρα σας τον άριθμό!

Αγαπητοί μου άντιποδες, αλάζω το σύνθημα, γιατί μπορώ καλότατα να καταβώ να φάμε' αν μπορείτε όμως, άνεβήτε να φάμε, κύριοι κοντοί!...

Δάκερ της Μοναξιάς

ΕΝΩ ΚΑΒΙΝΟΙΝ ΤΑ ΕΚΑΤΟΧΡΟΝΑ

Ανοϊεάτικο σούρουπο. Μιά θεια άρμονία πλανείται παντού. Μοοχομυρίζει ή άνθισμένη γη και τα χελιδονάκια βιάζονται

να κουνιάσουν στις φωλιές τους. Σημαίνουν οι καρμάνες τόν Έσπερινό, κι' άνταρσιάζει ή γη μας. Είναι το τράνταγμα που δίνουν τα κόκκαλα των Ήρώων μας θέλοντας να βγούν από τους τάφους. Άπόψε κλείνουν τα Έκατόχρονα της λευτεριάς μας. Μήρια συννεφάκια άπλώνονται κι' άνεβαίνουν στον γαλάζιο θόλο, και σκεπάζουν κάθε γωνιά της Έλλάδος μας. Είναι οι ψυχές εκείνων που σκοτώθηκαν στον ίερό μας άγώνα. Είναι οι ήρωες της φυλής μας. Ψίθυροι γεμίζουν τον άέρα. Πατρίδα, σκλαβιά, λευτεριά! βουίζουν σ' όλων τ' αυτιά. Κι' ύψώνεται στα ούρανια ο αίνος της Έθνικής ενγνωμοσύνης.

Σκοτεινιάζει. Τα συννεφάκια καταβαίνουν κι' άπλώνονται στην κορυφή τού Ύμητου.

— Έκατό χρόνια μές' στη γης και τάρα βγήκαμε για ν' άνεξησομε λιγάκι στην ελευτέρη πατρίδα. Άλήθεια, πόσο άλλαλα από τότε ή χώρα μας. Τήρα, μωρέ Κολοκοτρώνη, τήρα θεριά που τρέχοντε στους δρόμους!

— Χριστέ και Παναγιά! Θανάση, τήρα, όρνεα πλάκασαν και γοργοφτερουγίζουν στον άέρα. Άκου βουή που κάνουν!

— Και τι να πρωτοδω! Μόνο... Νά, μωρές παιδιά. Σάν είδα κάποτε, τότες στα περασμένα χρόνια, τη γαλανόλευκη στον Άκροκόρινθο να κυματιέτη, της είπα: «Πεντάμορφη, άς σ' άντίκρισα μια μέρα πάνω άπ' τον πανώρο θόλο! Και πέθανα με τη λαχτάρα αυτή. Μά τώρα πήγα προς τα κει και...»

— Σάπα, Κολοκοτρώνη! Και μια φωνή άκούστηκε βαριά: «Η δική μου τάφταις όλα».

Ατρέμητη Φοβητοτάρα

— Σάπα, Κολοκοτρώνη! Και μια φωνή άκούστηκε βαριά: «Η δική μου τάφταις όλα».

Ατρέμητη Φοβητοτάρα

— Σάπα, Κολοκοτρώνη! Και μια φωνή άκούστηκε βαριά: «Η δική μου τάφταις όλα».

Ατρέμητη Φοβητοτάρα

— Σάπα, Κολοκοτρώνη! Και μια φωνή άκούστηκε βαριά: «Η δική μου τάφταις όλα».

Ατρέμητη Φοβητοτάρα

— Σάπα, Κολοκοτρώνη! Και μια φωνή άκούστηκε βαριά: «Η δική μου τάφταις όλα».

Ατρέμητη Φοβητοτάρα

— Σάπα, Κολοκοτρώνη! Και μια φωνή άκούστηκε βαριά: «Η δική μου τάφταις όλα».

Ατρέμητη Φοβητοτάρα

— Σάπα, Κολοκοτρώνη! Και μια φωνή άκούστηκε βαριά: «Η δική μου τάφταις όλα».

άλλά θέλησε να με κρατά, μακρού στα ξένα, χωριστά άπ' τη γιαγιά μου. Έλιπώ όμως στο Μεγάλο μας Πατέρα το Θεό, πώς, άκούοντας το μεγάλο μου ποσό, θά μ' άξιώση να φιλήσω τουλάχιστο για τελευταία φορά, την αγαπητή μου νονούλα, που τόσες δοκιμασίες έχει πάθει και τόσο με προσμένει.

Μη λυπάσαι, χουσή μου νονούλα, και γρήγορα ο πόθος της συνάντησής μας θά πραγματοποιηθώ! γρήγορα θά έλθω κοντά σου να σ' άνακουφίσω και να σε κάμω χαρούμενη, αν ο σληρός ή χάρος δέν έλθη να σ' άφαιρέσει και σένα, και να μ' αφήσει αληθινά μόνο κ' έρημο.

Μά δέν το πιστεύω! Νιώτης Άδάμας.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

Τί-τάκ... Τί-τάκ... Σιγά, καρδιά μου, θά σπάσης... τρελάθηκα θέλω να πω:

— Τι να σου κάνω, Ήλιογέννητη; έδώ είναι μαθηματικά, δέν είναι καίξε-γέλασε...

Μά γιατί άγγονν τόσο; Άλλά να! Ζήτημα ίον! Έλα, Χριστέ και Παναγιά! Τι τρέχει;... Αυτή ή διπλανή μου δέν μ' άφριει ή στυχία, κατήντησε άνυπόφορη!

— Πώς άρχίζει, Ήλιογέννητη, πές μου σε θερμοπαράκαλω... Με θερμοπαράκαλω! και κανει μια ζστη, που σάζει ή πέτρα!

— Άμ έξω κι' έγώ! αν τ' όξερθ θά ήμου τετραγωνικό κεφάλι, δηλ. δέν θά έκανα γιν δώ... Ήσυχία. Ζήτημα γον... Ζήτημα ζον... Δόξα σοι, Κύριε! και τα έξω αθά τα δώ νεράμι. Τώρα, Ήλιογέννητη, σε θέλω, φροφ... πάει ή πέννα άπάγω στο χαρτί. Μέχρις έδώ λαμπρά. Μά τι είναι τούτο πάλι;... Όχι! κι' αυτή ή Άννα με σουβλά με τον κοντολοφόρο της... Σάββω στο πάλι. Μίλα, τι θέλεις...

— Θά το ύψώσομε στο τεράγωνο;

— Σε καλό σου, παιδάκι μου, παραμιάς; σ' έπιασε, φαίνεται, μαθηματικός πυρετός.

— Κένη γλήγορα, τ' είναι παρακάτω.

— Έφαρμόζουμε τον τρίτο τύπο.

Ψίθυρος σ' όλα τα θρανία, και κάπου-κάπου ξεροβήχουν... Έπεμβαίνει ο καθηγητής που στέκεται σαν Κέρβερος πάνω άπ' το κεφάλι της Ζώζας (την καυμενούλα! λίγο άκόμα και θά λιποθυμήση— και πώς τις συνηθίζει τις λιποθυμίες...):

— Συνεννόηση έχετε σετς αυτού κάτω; — Ποιές, βρεις; Όλες άποδεικνύονται μεμιάς άδδδες περιουσίες... Φροφ... πετάει ή πέννα πάνω στο χαρτί. Πεταίει κι' ο νους μακριά: Σε λίγο θ' έμαι έλεύθερη, παρακαλώ. Ο έφιπλάτης... ποιός άλλος; τών μαθηματικών! Και τάλλα τα μαθήματα είναι τόσο συμπληρωτικά!

— Τελείωσε, Ήλιογέννητη, πιστεύω.

— Μάλιστα, όριστε.
 Και τώρα στο διάδρομο.
 — Έ, πώς πώς;
 — Θαυμάσια! έσεις;
 — Όρατα... καλά... καλού-
 ται...

— Τι λέτε, πάμε μια βόλτα;
 — Θέλει και ρούχα!
 Μπρε... Μπρε... δύο πι-
 διούρες και κάτω. απ' τη σκάλα...
 Σε λίγο βρισκόμαστε στον έξο-
 κικό δρόμο, για να πάμε στη
Γέφυρα. Γέλια, τραγούδια...
 παιδαίτες φωνές... Χαίρομα-
 στε που τελειώσαμε! Άμυαλα
 παιδιά! Νά μπορούσε να σάς
 έλεγε κανείς πως για την ίδια
 αλιτία κάποτε θα διακρύβετε
 μέσα στην ίδια αλιτία... Μά όχι!
 Άς μην ξέρετε
 έσεις ότι το ίδιο πρόγραμμα άλλοτε
 γεννάει την εδύχια κι άλλοτε
 την οδύνη.

Τώρα γελάτε. Άς μη συλλο-
 γισθεσθε πως ένας φευγάτος χρό-
 νος σάς φέρνει πλά στο τέλος
 της μαθητικής ζωής, της
 ύπαιθρου αυτής ζωής, που δια-
 βραίνει γοργά και σ' οβύνει
 σαν όνειρο γλυκό κι άγαπημένο...
Ηλιογέννητη

ΒΡΑΔΥ

Όταν το βράδυ πέσει άσπρη
 πλάση,
 Η φύση σ' ά λιπόθυμη άρροσού-
 νει
 Στην άγκαλιά της λάμψης, όπου
 χύνει
 Το πρωταστέρη που ό,τι έχει
 λούσει.

Σάν τών καθών κατακαίσει η
 δίνη,
 Που μέσα όλη μέρα έχουν γιορ-
 τήσει
 Κι' η σκέψη κάθε πόνου έχει ά-
 δαίσει,
 Μες του έσπερινού τη θεία γα-
 λήνη.

Στους δάμνους μέσα όλο σεο-
 γιανόσνε,
 Πυγολαμπίδες φωτεινές γυρ-
 γούνε,
 Πέφτει η δροσιά στα φύλλα σ' ά
 διαμάντια
 Κι' η νύχτα με μυστήριο σπαρ-
 τισμένη
 Και σ' όνειρο αιδέριο βυθισμένη
 Βλέπει τ' άστέρια να γελούν ά-
 γνάγνια.
Αδελφ Ρόδου

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ ΜΟΥ

Σούρουπο, γαλήνη, δροσιά... Ό-
 λα αρχίζουν να σκεπάζονται από
 τη νύχτη που ρίχνει η μαγευτι-
 κή βροχίδα. Ό νοός μου σαν
 μια βαρκούλα με άνοιχτά πανιά
 πλανιέται σ' έναν άκιστό, σ' ένα
 πέλαγος. Στο πέλαγος τών πε-
 ρασμένων μου χρόνων. Τη βαρ-
 κουλά αυτή, τη φαντασία μου,
 σταματά κάθε τόσο ένα κυμα-
 τίδα που άντιπροσωπεύει μια
 μέρα, μια όρα, μια στιγμή χα-
 ρές ή λύπης της περασμένης μου
 ζωής. Και τώρα, ενώ ένα άνθη-
 νάκι ξετυλίγει μαγευτικές νότες
 μέσα σε μια άνθισμένη τριαντα-

φυλλιά, μου φαίνεται, πως η
 κατάλευκη βαρκούλα μου σέρχεται
 μακριά από μάθη θαμρά
 κύματα.

Ναι! τα μάτια μου άφίνονας
 την άφροσπεφανωμένη θάλασσα
 που μπροστά μου ξεπλώνεται,
 κοιτάζουν απ' ένα παράθυρο έ-
 νός χαμένου τώρα παλατιού.
 Κοιτάζουν και βλέπουν μια σκη-
 νή της ζωής μου, που στή-στιά
 ό χρόνος τη σκέπασε με τη στα-
 χτη της λημονιάς. Είναι η μέρα
 που πέθανε. Εκείνος που δεν
 γνώρισα καλά-καλά. Τα φλογι-
 σμένα τώρα απ' τη θύμηση μά-
 τια μου, μου φαίνεται πως τα
 βλέπουν όλα. Μες στην ηληκτι-
 κή άμύσηφαιρα της μεγάλης σά-
 λας, άνθρωποι έδω κι' εκεί μού-
 ζουν με φαντάσματα κάποιου
 παραμυθιού. Στο βάθος, σε μια
 μεγάλη πολυθρόνα, βλέπω καθι-
 σμένη Εκείνη που άλλοτε σαν
 μ' έβλεπε χαμογέλοσος. Είναι
 τυλιγμένη σ' ένα μεγάλο μαύρο
 πέπλο και μοιάζει με κάποιον η-
 ρωα: προσπαθεί ήρωικά να μη
 στενοχωρη τη μόνη της τώρα πα-
 ργοριά, τα παιδιά της.

Κι' η βαρκούλα μου προχωρεί
 Τα μάτια μου, μου φαίνεται πως
 βλέπουν ένα γελαστό παιδάκι,
 δύο μόλις χρονών, να μπλάνη στη
 σάλα, κρατώντας το χέρι ενός
 κυρίου. Και μετά, ενώ η βαρκού-
 λα μου εξακολουθεί να σέρχρη
 τη σκοτεινή έκταση, βλέπω το
 άγγελάκι εκείνο να σηκώνεται
 απ' τον κύριο με τα κατακόκκι-
 να άπ' τα δάκρυα μάτια και να
 φιλή Εκείνον, που ό χάρος ά-
 σπλάχνα είχε άρπάξει απ' την
 άγκαλιά της οικογενείας του.

Μου φαίνεται μετά πως άκούω
 σαρακατικές φωνές και βλέπω
 να περνούν μπροστά άπ' το και-
 δάκι εκείνο (έμένα) ένα μεγάλο
 φέρετρο...

Θά ήθελα να δω πολλά πολ-
 λά απ' τη δύστυχη αυτή σκηνή
 της ζωής μου, άλλ' η βαρκούλα
 μου προχωρεί. Περνά γοργά
 γοργά τα μαύρα κύματα κι' άρ-
 χίζει να τρέξη τώρα, σέρχοντας
 τα γαλανά νερά κι' άφίνονας
 πίσω της ένα μονοπάτι απ' άνα-
 λυτό άσμη, που κλείνει μέσα του
 τις χαρές και τις λύπες της πε-
 ρασμένης μου ζωής.

Ναι! τη βλέπω τώρα να τρέ-
 χη όλο μπρός, μέσ' από μαγικά
 άκοιγιάλια κι' όρατα νησιά, που
 ταξιδεύοντας, θαρρώ ότι στο πέ-
 λαγος της ζωής θα συναντήσω.
Αγνή

ΣΚΕΨΕΙΣ

Λίγοι ήχοι στη ζωή — και βάζω
 όλους τους ήχους της πόλης και
 της έσοχής — έσπερνότις σ' ένδια-
 φέρο ένα κύμα της κόρας.
 Δίνει πάντα μια ζωηρή άντανά-
 κλαση στην έλπίδα μ' αυτός ό-
 μος το άσπραταίο μουσικό μάν-
 τειο συμφωνεί τόσο σπάνια το
 άνοιγμα της πόρας! είναι τόσο
 σπάνιο να φανερωθ ή μπροστά
 μας το κρσόσπο άκριβώς που
 επιθυμούμε!

τη φιλαντία του άνθρώπου! ό
 έαυτός του γίνεται το άποκλει-
 στικό του άντικείμενο! δέ σκέ-
 πεται παρά πως θα γίνει καλά
 τίκοτ' άλλο δεν τον έπηρεάζει.
Πίτερμαν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Τοτός: — Έγώ, μαμμά, με-
 τρώ με τα δάχτυλά μου ως τα
 δέκα.
 Η μαμμά: — Ξέρω ένα παι-
 δάκι σαν και σένα που μετρά ως
 τα τριάντα.
 Ό Τοτός: — Μπα! και που
 τα βρίσκει τόσο δάχτυλα;!
Αυσόχαρτο

Παύλος: — Είδες ποτέ σου,
 Κώστα μου, Βαπόρι;
 Κώστας: — Όχι.
 Παύλος: — Όύτε μπήκες ποτέ
 σου μέσα;
 Ηράκλειος: Άθλιος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 249ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΑΓΩΝΩΝ

Προαθλήτων τίν 1 Μαρτίου 1930
 προς έσπεριν τών Αθηνών τών ές τα φύλλα
 της Διαπαλάσις Μαρτίου, Άπριλίου και
 Μαΐου 1930 δημοσιευθέντων 203 Πνευ-
 ματικών Άσκήσεων.

(Οι άκολουθούντες έκαστον όνο-
 μα τρεπς αριθμό σημαίνουν: ό πρώ-
 τος τās εδρεθείσας όρθας Αθεις, ό
 δεύτερος τās Εθσημα Αθισων και ό
 τρίτος τās Εθσημα Έπιμονής, συμ-
 φώνως με τόν Όδηγόν του Συνδρο-
 μητού, Κεφ. Α', § 25.)

Οι Ισότημοι όλων τών τάξεων
 έχουν το δικαίωμα, οι μόν τός Α'
 Βραβείων, να δημοσιεύσουν την ει-
 κώνα των επί πληρωμή δρ. 40 δια
 τα έξοδα του κλισέ, και να γοργάσουν
 εντός τριμήνου το πολύ από ση-
 μερον, (διότι κατόπιν παραγράφει-
 ται το δικαίωμα τούτο), ένα όιον-
 ήποτις θέλουν τόμον «Διαπαλάσις»
 τών έτών 1894 — 1930 (Β' Περίο-
 δος) με έκπτωσης δέκα πέντε (15)
 δραχμών. Οι τός Β' Βραβείων ν' ά-
 γοργάσουν όμοιον Τόμον με έκπτωσης
 δέκα (10) δρ. και οι τός Γ' με έκ-
 πτιων πέντε (5) δρ. (Ίδε και Ό-
 δηγόν Συνδρομητού, Κεφ. Ε' § 6
 και 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 έτών και ένω.)
 ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σατου-
 νόφουκα, 183, 19, 7.
 Ίσότημοι: Άρχοντοπούλα, 190
 19, 7. Μάγισσα, 190, 19, 7.
 ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ίου-
 πόνης τών Κύνων, 165, 17, 7.
 Κάμοιος, 160, 16, 6.
 Ίσότημοι: Περιπλοκάς, 178,
 18, 7. Μιράντα, 168, 17, 7. Συ-
 φρονέτι, 171, 13, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χαλιμά,
 148, 15, 7.
 ΕΠΙΝΟΙΣ: Κυρά Φροσύνη, 128,
 13, 7. Βασίλειον τών Κύνων,
 110, 11, 5. Λυγαριά, 112, 12, 7,
 Άπολλωνία, 128, 18, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άκούρδι-
 στο Ρολόι, 98, 10, 5. Έλσα, 70,
 7, 8. Άστραπιαίος Καβαλλάρος,
 47, 5, 4. Άνακτοσόφρας, 59, 6, 4.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12-15 έτών)
 ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σπίθα,
 168, 17, 7.
 Ίσότημοι: Τάς, 177, 18, 7.
 Άφρικάνα, 174, 18, 7. Μικρός
 Καλλιτέχνης, 173, 18, 7. Κόνκος
 της Εντύχιας, 162, 17, 7. Έν-
 τελβείς, 187, 19, 7. Περήφανο
 Έλατο, 160, 16, 7. Χαραυγή
 της Λέσβου, 169, 17, 7. Ξανθή
 Νεράιδα, 165, 17, 7. Δροσόλο-
 στος Άνδρος, 179, 18, 7. Τζινα,
 166, 17, 7. Λιάνα, 189, 19, 7.
 Άστραπόβροντο, 194, 20, 7. Ί-
 σούλιος Κάϊσα, 164, 17, 7. Πορ-
 φυρί 189, 19, 7. Ντατζη, 191,
 20, 7. Άγνούλα, 174, 18, 7. Μι-
 κρός Φίλος, 172, 18, 7. Δροσο-
 κηνή, 182, 19, 7. Χουσοθήρας,
 178, 18, 7. Πάνθεινα Άβραδά-
 του, 181, 17, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άλέξ-
 Ζαχαριόν, 153, 16, 7. Νεράιδα
 τών Κύνων, 158, 16, 7.
 Ίσότημοι: Αυσόχαρτο, 149,
 15, 6. Κοκκινόπετρα, 151, 16, 7.
 Άνδριότοπούλα, 158, 16, 7. Ηρόδ,
 152, 16, 6. Βέγκας, 143, 15, 6.
 Βασίλισσα τού Ίονίου 157, 16,
 7. Άνεμώνη τού Βουνοδ, 140,
 14, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νιότης Α'-
 δάμας, 121, 13, 5. Μύρα τού
 Μαγισδ, 135, 14, 5. Νεμροδ, 126,
 13, 5.
 Ίσότημοι: Μονάκριβη, 123,
 13, 5.

ΕΠΙΝΟΙΣ: Άματοβαμμένη Δό-
 ξα, 95, 10, 4. Γεώργιος Άβέ-
 ροφ, 96, 10, 7. Χαραυγή, 102,
 11, 7. Βάτραχος Νο 2, 95, 10, 4.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σκόρπια
 Ροδοπέταλα, 14, 2, 1. Ναυτίλια,
 65, 7, 6. Κρηνούλα, 67, 7, 3.
 Μικρός Έδισσιον, 75, 8, 5. Έλ-
 νια, 71, 8, 7. Γαλάτεια, 41, 5,
 2. Περιπλανώμενος Ίουδαίος,
 19, 2, 2. Δροσοδ Μελέτιμ, 31,
 4, 2. Ίωάν. Μαλακούτης, 65, 7,
 4. Νεράιδα της Σκοτεινίδς, 63,
 7, 3. Έλληνική Σημάτα, 26, 3,
 1. Μύρα, 35, 4, 8. Άγριοβιο-
 λέκτρο, 11, 2, 1. Χλωμό Λουλου-
 δάκι, 68, 7, 8. Νόρμα, 28, 3, 2.
 Ναυτάκι τού Θεμεραίου, 7, 1, 1.
 Ισχύς τού Πεπρωμένου, 38, 4,
 3. Μαραθινόμαχος, 13, 2, 2.
 Γενναία Άνδρονίκη, 25, 3, 1.
 Λευκή Γυρτοπούλα, 16, 2, 1.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω)
 ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άλιανί-
 σα, 146, 15, 6.
 Ίσότημοι: Στέφανος Δόξης,
 189, 19, 7. Μάνος Δ. Μάλλια-
 ρός, 196, 20, 7. Άλώπηξ της
 Μυτιλήνης, 187, 19, 7. Γλυκύλα-
 ρα Όνος, 191, 20, 7. Άγγυλού-
 δι, 190, 19, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μ. Μπό-
 ρας, 80, 8, 7.
 ΕΠΙΝΟΙΣ: Θαλασσία Νύμφη,
 57, 8, 4. Κόκκινο Καναρίνι 56,
 6, 3.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δημ. Γ.
 Γιακος, 18, 2, 2.
 Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 — 1893)
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους

Της Β' Περιόδου (1894 — 1930),
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους

Της Γ' Περιόδου (1931 — 1935),
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
 άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ»

Άθήνα, 42 όδός Εύριπίδου,
 τήν 9 Σεπτεμβρίου 1931
 ΑΝΑΦΩΝΗ

Δεν παραλαμβάνω γράμματα
 με άνεπισημειωτά γραμματόσημα, για
 τα όποια στέλνεται η πληρωμή.
 Ζητείτε τα και βάψετε το γραμ-
 μάτοσημο σωστό. — Δεν άπαντώ
 ό κανένα, όταν με ρωτά για
 πρόγραμμα που τα έχει ο Όδη-
 γός τού Συνδρομητού. Τιμά-
 ται δρ. 6, ταχυδρομικώς δρ. 6,
 και πρέπει να τον προμηθευθή
 όποιος θέλει να λαβαίνη μέρος
 στην κίνηση.

ΕΧΟΝ μαζευθεί πάλι πολλά,
 πάρα πολλά γράμματα! Άλλά ό
 νόμος του άδιαχωρήτου είναι, παιδιά
 μου, άμειλικτος, κι' έτσι θάπαντήσω
 όσο έχω τόπο.

Και πρώτα-πρώτα αυτό για ό-
 λους: πλησιάζει ό καιρός που θα
 ξαναρχίσω να δέχομαι για τη Σε-
 λιδα Συνεργασίας. Γιατί ή στίβα τών
 παραμυθών, με τις δημοσιεύσεις, με
 τις άπορρίψεις, χαμηλώσε άρκετά
 και σε λίγο τελειώνει...

Δοξέτια Γιούγκ, ό Άνάγας σοδ
 όνει το λόγο του: 'Η «Κυριακή»
 μπορεί να μην είναι στο έρχόμενο
 φύλλο, ποτέ όμως δεν θάγυξλη-
 θή για το έρχόμενο... έτος. Έτσι
 λοιπόν: εμπιστοσύνη κοψές και
 καρρά: τα βήκες με το Κρυπτο-
 γραμικό: Δέν το περιμένα από σένα.
 Για δούμας άκμα...

Μπα, και σό, Μιμορομέγαλη, τά
 βια; Περίσσο!... Έλαβα και τάλο-
 ο σου γράμμα από την Αθήνα. Πες
 στη Μαρία Πούλου, ότι ή
 συμβολή μου — άδυστακτη — είναι
 νακολουθήσει το έπιστημονικό στά-
 διο. Αυτό δεν θα την έπρόδξε να
 καλλιέργηση και το λογοτακτικό
 της όμορσο θέλει. Άν επιτύχη
 και στη λογοτεχνία, τόσο το καλύτε-
 ρο. Άλλά ποιος άρνεϊν το θετικό
 για κάτι άβέβαιο κι' άόριστο;...

Δέν σε είχα ξεχάσει, Έλληνική
 Θάλασσα, και γι' αυτό ίσα-ίσα τό
 γραμματόσημο σου μ' άχρησίστες
 πολύ. Η Α. Γ. μένει πάντα στη
 Μυτιλήνη. Σοδ άνέκρινε το ψευδώνυ-
 μο. Νά ίδω όμως ποτε θα μοδ
 Ευαγγελίης!

Παλιά Άθήνα, άραιδίτατες α-
 τές οι γελοιογραφικές ασπρές και
 σ' άχαριστώ πολύ. Το πιστεύω πως
 διάβασες δέκα φορές το κομμάτι
 σου στη Σελίδα, γιατί άλλο το δια-
 βάζουν... άκκοι. Για το διαγωγι-
 σμό φωτογραφίας μορπερι με σταί-
 λης και μόνο τοπειτα: έ,τι. θέλεις.
 Άρλιτα, χάρη που έγινες καλά!
 έμαθα όμως πως με μεγάλη δυσκολία
 παίρνεις και τ'άπλούτερα γιαιρικά.
 Αυτό δεν είναι καλό... Άντιθετα,
 είναι πολύ καλό το ιδίωμα σου να
 παντρες άμέσως στα τετραδία και
 στις κάρτες που λαβαίνεις.

Πως πήγε λοιπόν, Χρυσόσπειρο,
 ή έκδρομή τών Βατραχίων;... Χάρη
 που μεγάλωνε ή άλληλογραφία σου
 με Διαπλάσσο, μην ξεχνάς ό-
 πως πως δεν πρέπει να παρακουρά-
 ζομαι άκμα: (άμ τότε να πάς και
 στο σχολείο σου.) Θά πω στην Κ. Τ.
 Θ. πως βρήκες θαυμάσιο το ποιήμα
 της στην ΕΒΔ.

Με πολλή έσχαριστήση, Σιφρονέτι,
 διάβασα το γράμμα για την έπι-
 στοφής σου. Άλλά ή έσχαριστήσή
 μου ήταν διπλή, άν μου έγραψες
 με πόδ μαζορ μελάκι, και δεν μ' έ-
 κανες να κουράσω τόσο τα μάτια
 μου...

Και σό τα ίδια, Φαουστίνι: μοδ
 γράφεις κάτωπρα! Μά δεν σάς εί-
 πα, δεν σάς παρακάλεσα τόσες φο-
 ρές, να μοδ γράφεις μαζορ; — Το
 ψευδώνυμο σου δεν είναι άναγνωμέ-
 νο για το 1931, όποτε άν τό ζήτηση
 κανείς, δεν μπορώ παρά να τό δώ-
 σω. Θέλεις να το κρατήσης; Άνα-
 νούσά το.

Ά, να, τί καλή ή Δανάη! Νά
 βλέπεις το πρόμα της τί τακτικό
 που είναι, μαζορ, εθανόγνωστο; μια
 χαρά... Κι' είναι το πρώτο που μοδ
 γράφεις όσπρα από τόσους χρόνια
 που είναι συνδρομητρια. Έλπίζω να
 εξακολουθήσει τώρα, έπως μοδ το
 ύπόσχεσαι κίτλα: Συγχαρητήρια γι'
 αυτό το παράσμα τών έμποδιών...

Ένοχλητική, Άντισση Έδυσ-
 χία; Ποτέ! Άπεναντίας μ' έσχαρί-
 στες πολύ αυτή ή περιγραφή τού
 μικροδ ταξιδιού. Καριτίσματα στη
 Βασίλισσα τού Αϊθέρους, που είναι
 στην κατασκήνωση της Χ.Α.Ν. και
 πέ της πως περιμένα τις έντυπό-
 σεις της.

Περαιτωικά της μητέρας σου
 Μπουμπουλίνα. Μετά χαράς θα
 σε ιδώσω και θα σε γνωρίσωμε.
 Διαβιάζω τα συγχαρητήρια σου
 στην Κυρά της Θάλασσας και στην
 Άλιανίδα. Ίψιπλή όνομαζόταν
 μια κόρη τού θσάντος, γυναίκα τού
 Ίάσωνος. Έχει μεγάλη ιστορία, που
 μορπερι να τη διαβάσης σε καμιά
 μυθολογία ή ιστορία τών Μυθικών
 Κρώνων.

Τό έξω, Οδράνιο Τέξο, πως
 πολλοί προσπρήσαν να μαντέψουν
 πως ήταν άρχικώς αυτός ό στίχος
 «Άπό την Πόλη έρχομαι και στην
 κορφή κανέλλα», και πως έπικρά-
 τηση μελλον ή γνήμη έκείνου που
 έπες ότι το «κανέλλα» ήταν «άν

Έλα». Άηλαδή, «γυρίζω από την
 Πόλη κι' έλα τουλάχιστο στην
 κορφή — στο λόφο — να με ιδής».
 Άλλά είναι τόσο βεβαιόσμενο κι' ά-
 νόητο! Το μόνο βέβαιο είναι πως
 ό στίχος, ποιος έφερε από ποιά παρ-
 έγγηση και παραφορά, κατάντησε
 έτσι άγνωριστός κι' άσυνάρτητος,
 που έγινε παρομοιώσης. Τόν συμ-
 πληρώνουν μάλιστα μ' αυτόν: «Και
 ρίξε με στο πέλαο να πλέω σαν
 τοσκόφιλο». Για το ποιήμα θα ιδώσω.
 Δοκίμασθαισάτε Πόθε, κι' έγώ
 χάρη που είσαι τώρα Διαπλά-
 σσοπούλα. Τι να γίνει! Καλλίο άργά
 κερτ ποτέ. Σοδ άνέκρινε, καθώς
 θα είδες, το ψευδώνυμο, και σοδ
 έστειλα Όδηγο και τετραδία. Και
 τώρα έμπερς!

Έκτός της «Φροσούλας», Ντίνε
 Άδγγελίτη, σοδ έχω φυλάξει κι' άλ-
 λο κομμάτι, έσκαρισμένο, να τό
 δημοσιέσω άργότερα. Ίστερα είδα
 και τό δυο που λές, έπίσης κα-
 λά. Δέν θάταν πολλή, άν σοδ
 τα δημοσιέσω όλα; Τέσπερα και
 τρία, έπττ... Άν ήταν ποιή-
 ματα, σαν αυτόν που άναπέρες,
 μάλιστα. Άλλά είναι πεζά, μεζάλα,
 πίνωνον τόπο... Θά προσπαθήσω
 όστόσο να σ' έσχαριστήσω, γιατί
 τό άξίζει. — Τα τυπογραφικά λάθη,
 τα σκότματα, είναι πάντα. Τάλλα
 δυο που βρήκες είναι τυχαία κι' ά-
 σήμαντα.

Μικρή Όλλανδέζα, δια τού γρα-
 φείου μου δεν γίνεται άλληλογρα-
 φία. Θά δηλώσης με Μ. Άγγελία
 ότι έπιθυμεις ν' άλληλογραφής με
 την τάδε Διαπλάσσοπούλα. Αιτή, άν
 θέλρη, θα σοδ γράψη απ' σέβας
 (Θέλρης βέβαια στην Άγγελία τη διεύ-
 θυνή σου) ότι δέχεται. Σό τότε
 θα τού γράφης στη διεύθυνση
 που θα σοδ δώση με τό γραμ-
 μα της. Έτσι θα εξακολουθή-
 στες χωρίς έγώ ν' άνακατευθώ κα-
 θόλου Κάποτε, καμική φίλη μου,
 αυτό είναι άναγνωστικό για κάποια
 φίλη της, που την γυνορίζω, και με
 παρακαλεί να τό διαβιόσω, έσω-
 κλειώνεται και τό άνάλογο γραμ-
 μάτοσημο. Άλλά αυτό είναι άλλο
 πράγμα, έκτακτο. — Ναι, στις Μ.
 Άγγελίες λογοτακτικώς ως λέξη
 και το ψευδώνυμο τού δημοσιέσον-
 τος.

Αυτό τόν καιρό, Χαραυγή, σε
 πολλές άφημερπες δημοσιεύθηκε ή
 είκώνα του κ. Ένοποδλου με τη
 γυνάμη του γι' αυτό το διαγωνισμό
 τού Κολασ. Όποτε σό την έκοψες
 από την «Πατρίδα» και τη φυλάξες;
 Όρατα! Καίρω που έγινες και Βα-
 φραχίνα. Ό Άνανίας δεν μαζεύει
 πιά γραμματόσημα. Σοδ έστειλα 10
 τετραδία.

Είπα πολλές φορές, Πανηγυρίζη,
 ότι τα παιδιά μου θέλω να μοδ γρά-
 φουν στον ένοδο. Τά Παιδ. Πνεύμα-
 τιστά εν' έλαθέρα. Μπορεί δηλαδή
 να μοδ στέλνη καθένος έσα κι' ό-
 ποτε θέλει. Σοδ έστειλα πάντα τε-
 τραδία. Άλλά και σό με άσπρο με-
 λάκι μοδ γράφεις...
 Τι καλά, Ξανθή Γαλανομάτα,
 που πέρασαν οι μεγάλες ζέστες και
 μπάρσες να καθήσης να μοδ γρά-
 ψης! Σοδ έχωμαι έπιτοχία στις εί-
 σθηγογικές έστειταίς. Η μαμμά σου,
 ή παλιά μου Ροδοπαία Έλληνο-
 πούλα, κάνει πολύ καλά που σε

βάζει να τη βοηθής στις δουλειές
 τού σπιτιού, όποτε να μην έχες ά-
 νάγκη από ύπηρετίες. Ναι, μοδμομαι
 που από τό είπες και ό μιλ «Κυ-
 ριακή», τότε που ήταν συνδρομη-
 τρια, και να που κρήτης το λόγο
 της.

Είπα, Ίσάμη, ότι τα είπικαίρα
 για τη Σελίδα πάντα μπαγιατεύουν,
 άκριβως για να μη μοδ στέλνουν έ-
 πικαίρα κι' έχω άπογοητεύσεις
 σαν τη δική σου με τό Προτομα-
 γιάτικο. Είπα έπίσης και ότι κι' έ-
 να είπικαίρα μπορεί να δημοσιεύθ
 και κατόπι, άλλα όταν είναι τόσο
 πολύ ήρωα, που να μη θομαται κα-
 νείς, όταν τό διαβάζη, πως είναι
 παράκαιο. — Διαβιόζω τό συγχα-
 ρητήρια σου στη δ. Μπουρνά για
 την «ύπηρετή» της μεταφράσης.

Κι' εγώ χαίρω πολύ που έγινες συνδρομητής. Τώρα θα έχω δυο παιδιά στη μακρινή Σουηδία. Σου έστειλα "Οδηγό και Μ. Μυστικά, κι' ελπίζω να μου γράψεις—για να μην ξεχνάς και τη γλώσσα σου έχει που δεν υπάρχει "Ελληνες για να μιλάς ελληνικά.

Είσαι πολύ δικαιολογημένη, **Ααχτάρα της Λευτεριάς**, γι' αυτή την άργεπορία. Η μαμά είναι τώρα άντελως καλά; Για το ξεσπάθωμα εύχαριστά πολύ. Χαίρετίσματα της αδελφής σου και πές της πως την περιμένω. Θάχω λοιπόν τρία παιδιά εκεί!

"Ετσι υποπτεύομαι κι' εγώ, **Μακρά Άλσατις**: Αυτή η λυπημένη κυρία θάνατι ή μητέρα της θυμολογας. Να ιδούμε!.. "Όσο για τα κομμάτια σου, ε, θάρρησας κάμποσο να μάθεις την τόχη τους. Δεν ξέρεις ότι δεν δεχόμαι ακόμα;

Σ' άλλους δεν έχω τόπο ν' απαντήσω—εδώ θα τους πω λίγα λόγια στη στήλη των **Ασκασιμών**.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε διανέμεται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, αρ. 10.—Τα εγκρίνόμενα ή ά αναρτούμενα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1931 "Όσα συνοδεύονται από Α. έννοιου εδ' άγρία και έσα από Κ, σέ κερτίσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Αγέρι της **Ασπεριδιάς**, ά. (:) "Ιππότης των **Ρόδων**, ά. (ΣΕ.) **Σκανδαλάκι**, ά. (;;;). **Σουλιώτοπούλα**, κ. (EM), **Ηρώδειο Ναυτοπούλο**, ά. (, !).

"Η **Διάπλασις άσπάζεται** τους φίλους της: **Αούλην Δοδεκάνησον** (δ' κ. Ξ. έλαβε την κάρτα σου και σ' εύχαριστά θερμά.) **Μικηρόφρον Ούρανόν** (είπαμε, σ' έσους θάλας· έστειλα το φυλλάδιο· έλαβα τις φωτογραφίες· οι διαγωνιστικοί αυτοί δεν έχουν αριθμό.) **Κύννοι του Ιονίου** (μά βέβαια που αν δεν έχες φωτογραφική μηχανή, μπορείς να γράψεις, σ' άλλα σου άπληγήσα στο προηγούμενο.) **Μικρούλιαν** (γιατί παράξενο; δεν ταξιδεύουν οι άνθρωποι;.. είσαι λοιπόν διδάσκαλ' χρονών και δύο μηνών· Ε, σου πεία ακόμα το ψευδώνυμο αυτό κι' ένω-δυό χρόνια μπορείς να το κρατήσης;) και, το "Ευδερμένε· **Χέρι**, στον τόμο που σου άγόρασε ή μαμά, θά σου άρπάξει πολύ.) **Φάνουσι** (έστειλα 10 τετράδια· φαντάζομαι τη χαρά σου όταν έλαβες το πρώτο γράμμα από **Διαπλαστούλο**! τα Π. Πνεύματα πολύ γνωστά και τα δύο.) **Γιάννην** (καλή άρχή!) **Χιουρίς Φτερά** (παραστικά· τώρα βέβαια ε λαϊμός· θάχει περάσει και δεν θά κείσεται πιά στο κρεβάτι· άρρωσταί-ναι κανείς, βλέπεις, και το καλο-καιρι.) **Γκαργκόλη** (τα έλαβα όλα· προσπάθησε να πάντησης και σ' άλλους, δεν χάνεις τίποτε· όχι, έκείνο το λα-484 είναι ε αβζων αριθμός της "Αγγλικής· δεν θά τον γρά-φης.) **Μαγμένο Δοξάρι** (πολύ ένδιαφέρον το γράμμα που έδωσα και στον κ. Ε. να διαβάση για το άρχιο μεσημέρι που πέρασε με τα έργα του, κι' εύχαριστήθηκε πολύ.) **Εγ-νάνην** (δ' κ. Φ. σ' εύχαριστά πολ-ύ· σου έστειλα το φυλλάδιο και περιμένω νέα.) **Ντίων Αδερειην** (αυτή τη στιγμή έλαβα και άλλο

σο γράμμα· συμφωνώ μ' αυτά που γράφεις για τα δυο διηγήματα· γενικά, στη "Νέα Έστια" δημοσιεύον-ται πολύ όμορφα λογοτεχνήματα· είναι το μόνο περιοδικό που παρου-σιάζει νεοελληνική λογοτεχνία· πο-λύ σπάνια δημοσιεύει μεταφράσεις.) **Αγγάμειλην** (πόσο θά υπέρερες, παιδί μου, μ' αυτή την άρρώστεια! χαίρω πολύ που είσαι τώρα καλά· φτηνά τη γλύτωσες κι' από το ά-τύχημα του αυτοκινήτου και να δο-ξάσουμε το Θεό!) **Αδερειην** (χα-ριτωμένη ή περιγραφή του ταξιδιού άς τη Φλώρινα με τα τόσα έπει-σάδια· τώρα περιμένω τις έντυπί-σεις σου από την πόλη, που μου λένε πως είναι πολύ άφρατα.) **Βε-ρενίκην** (το ψευδώνυμο ένεκριθη· αλλά για τις "Νύμφες", θά σου πώ άμα τις διαβάσω.) **Ευσταχίου Πα-ξινόν**, **Άσην**, **Άζώνηρον**, **Γ. Κ. Μεγαπάνον** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 7 Σεπτεμβρίου άπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 256ου Διαγωνιστού **Άδωναι**. Αί **Άδωναι** του φυλλάδιου τούτου είναι δε σταί μέχρι της 12 Νοεμβρίου.

554. Αεζήριφος
Δέν υπάρχει κι' άλλο
Σάν το πρώτο μου γλυκό!
Τάχα κάτι που ρωτά...
Νά, νησί μεγάλο
Κάνανε μαζί τα δύο,
"Από το ευρωπαϊκό.
Αίματεβαρμένη Δέξια

555. Συλλαβόριφος
Τό ένα μου είναι γύνα,
Νησί το δεύτερό μου,
Και πιο καλά από πρώτα
Θά βλέπης με τα δύο μου.
Νήπιος Άδερειτής

556. Στοιχειόριφος
Χώρα, μορφή κι' ή πιο μεγάλη,
Στόν κόσμο δίνω κλούσιες τρο-
φές
"Αλλ' αν μου κόψη; το κεφάλι,
Μπαίνω σέ μαγαζιών έπιγραφές.
Όβρανιο Γέσο

557. Αίνυμα
Στη; θάλασσαν το βάθη
Θά μ' έβρισκες πιασμένη,
Μά τόνωμά μου δίνω
Σέ πόλη... τουρημένη.
Διαβατάριχο Πουλί

558. Ψαρονόκιλλον
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθούν οι άσπεριόνοι δια γραμμάτων ώστε να γινώνω-σκωνται κατά σειράν· όμηρική δυστυχής βασίλισσα· κάτοικος χώρας της "Ελλάδας· ζώνον θα-λάσσιον μυθολογικόν όν· στρα-τιωτική μονάς· τ' κέρνομεν πε-ρι το μέσον της ημέρας· πάλινον δοχείον· θαλάσσιον, ποτάμιον ή άτιμοσφαιρισόν.
"Αδωνίς

559. Κρυπτογραφικόν
12845678=Χώρα
255218 =Τύραννος

- 32318 =Μυθολογικόν
- 451678 =Άξίωμα, τίτλος
- 52648 =Δένδρον
- 61378 =Ποταμός
- 7278 =Αντωνυμία
- 8573878 =Θαλασσιόν ζώοφυτον

560-564. Μαγικόν Γράμμα
Τη άνταλλαγή ενός γράμμα-τος έκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πόνεστε του αή-του, να σχηματισθουν άνευ ά-ναγομματισμού άλλα τόσαι λέ-ξεις:
μικρός, νόθος, φόρος, κηρός, κέρφος.
Σικωνία Άδρα

565. Διπλή Άκροστιχίς
Τά μέν άρχικά των κάτωθι ζη-τουμένων λέξεων άποτελούν πό-λιν της "Ηπειρου, τά δε δεύτερα γράμματα νήσον του Αιγαίου:
1, "Ομηρικός ήρωσ· 2. Μέρος του φυτού· 3, "Ασιατική πρω-τεύουσα· 4, "Αρχαίος ναός, θε-ραπευτήριον.
Ρόδος Όβρανίης

566. Φωνηεντόλιπον
σρνταντ - γννδς - γς - κκρ - γνσ
Γκαργκόλη

567. Γρίφος
α ον
α α ον
α τυγι + οδς ον
α α ον
α ον
Χρυσόθιρας

Α Ψ Ξ Ξ Ξ

των **Πνευμ. Άδωνίη** του φύλ. 26
358. Φασίολος (φά, σι, δλος).
— 359. Βουδδός (βού, δάς).
— 360. "Ασπρ· Άρη· — 361. "Η δ-
έστια και ή περισπωμένη. — 362.

**363. Άνεμομαζό-
ματα, διαβολοσκο-
πίσματα.** ("Η ανά-
γνωσις εκ του κά-
το Α, άναβαίνει και
προχωρεί μιαν-
δρασιδώς). — 364-368. Διά του Ρ:
χώρα, μέρος, άρωγή, σορός, φά-
ρος. — 369. **Είμα δια-
πλάστούλο.** ("Η ανά-
γνωσις κατό στίχον εκ
Ι Α Π
των άνω βουστρηφιδόν.
Σ Α Α
Αί λέξεις: ΕΙΜαρήν,
ΟΠΟ ΔΙΑνοια, ΙΑΠανία, ΣΑ Α
ΟΛΥ πηγέ, "ΟΠΟός, "ΟΛΥμ-
πος). — 370. "Όσα φέρνει ή ώρα δεν
τα φέρνει ε χρόνος. — 371. "Ο ε-
πιτάριος του **Περικλέους έξιστο-
372. S. O. C. R. A. T. E** εστ' το με-
Ο Ο Ο Β Ε γαλιόν των
C O R B E A U "Αθηνών. (Ο
R B I Y έπι Ταί, νι-
A B E I L E ός, του πε-
T A L R κί κλα, ούς,
E C U Y B E E έξ εις του,
ή· όμεια, ίετον τόνα θινών.)

373. Enllez les sous-tendus. (e
vie té, les sous en, t' en du).

ΜΗ ΑΣΗΜΟΝΕΙΤΕ πώς κάθε παραγ-
μέλια σας, για να δικτελείται άμέσως,
πρέπει να συνοδεύεται και με μία τυπωμέ-
νη ταίνια, άπ' αυτές με τίς όνοτες σας στέλ-
νεται το φύλλο κάθε εβδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολό λέξεις με άπό-
στοχία αρ. 6, το άλατιον τμήμα. Πί-
ραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξη,
με παρτά δέ στοχία λεπτά 70 και με
κεφαλαία αρ. 1. "Ο χωριστός στίχος αρ. 3.
"Ο μη συνδρομητά πληρώνουν τα διακ.,
"Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

Α' αιδούσις μου άς 10 "Οκτωβρίου: Γού-
λαν Παπαχρονουπέλου, Βραχυλί-
κας (Πατρών).
"Ερη Άδρεσσ, ένκάρδια συγκαρητή-
ρια. Μεγάλη Έλλάς

Γαληνήν μου **ΓΑΡΕΝΙΑ**, χιλίες εδ-
χούλας για τί γιορτούλα σου.
"Ανθισμένη Ιριανταφυλλία

Γιά μία γλυκειά άνάκνηση άνταλλάσσο-
μ' Μ. Μυστικά και κάρτες με δλους ε.
Κ. Κουλιανόν, "Ανδρον, διά: ΡΙΓΟΛΕΤΟΝ

Α' νταλλάσσα κάρτες με δλους ε. Α/οι:
Κ. Κουλιανόν, "Ανδρον, διά:
Μυροβελών "Ανδρον

Τ' ος, έκαπαζέσομε: Νηρούλα· "Οβ-
ρανοδ· Άσωνά, Δικ Έάνε· Άσποα-
λίδης, Νεραβουέντης· Νεραντίης, "Α-
κλαντίς· Άλκων· Νικολέττου, "Αψήρος·
"Αγγελος Ειρήνης· Σπυρόπουλι

Α' ταπλασιακή Δημοκρατία! ε "Η
"Α' αιδούσις μου άς 10 "Οκτωβρίου: Γού-
λαν Παπαχρονουπέλου, Βραχυλί-
κας (Πατρών).
"Ερη Άδρεσσ, ένκάρδια συγκαρητή-
ρια. Μεγάλη Έλλάς

Α' νταλλάσσα κάρτες με δλους ε. Α/οι:
Κ. Κουλιανόν, "Ανδρον, διά:
Μυροβελών "Ανδρον

Τ' ος, έκαπαζέσομε: Νηρούλα· "Οβ-
ρανοδ· Άσωνά, Δικ Έάνε· Άσποα-
λίδης, Νεραβουέντης· Νεραντίης, "Α-
κλαντίς· Άλκων· Νικολέττου, "Αψήρος·
"Αγγελος Ειρήνης· Σπυρόπουλι

Α' νταλλάσσα κάρτες με δλους ε. Α/οι:
Κ. Κουλιανόν, "Ανδρον, διά:
Μυροβελών "Ανδρον

Τ' ος, έκαπαζέσομε: Νηρούλα· "Οβ-
ρανοδ· Άσωνά, Δικ Έάνε· Άσποα-
λίδης, Νεραβουέντης· Νεραντίης, "Α-
κλαντίς· Άλκων· Νικολέττου, "Αψήρος·
"Αγγελος Ειρήνης· Σπυρόπουλι

Α' νταλλάσσα κάρτες με δλους ε. Α/οι:
Κ. Κουλιανόν, "Ανδρον, διά:
Μυροβελών "Ανδρον

Τ' ος, έκαπαζέσομε: Νηρούλα· "Οβ-
ρανοδ· Άσωνά, Δικ Έάνε· Άσποα-
λίδης, Νεραβουέντης· Νεραντίης, "Α-
κλαντίς· Άλκων· Νικολέττου, "Αψήρος·
"Αγγελος Ειρήνης· Σπυρόπουλι

Α' νταλλάσσα κάρτες με δλους ε. Α/οι:
Κ. Κουλιανόν, "Ανδρον, διά:
Μυροβελών "Ανδρον

Τ' ος, έκαπαζέσομε: Νηρούλα· "Οβ-
ρανοδ· Άσωνά, Δικ Έάνε· Άσποα-
λίδης, Νεραβουέντης· Νεραντίης, "Α-
κλαντίς· Άλκων· Νικολέττου, "Αψήρος·
"Αγγελος Ειρήνης· Σπυρόπουλι

Α' νταλλάσσα κάρτες με δλους ε. Α/οι:
Κ. Κουλιανόν, "Ανδρον, διά:
Μυροβελών "Ανδρον

Τ' ος, έκαπαζέσομε: Νηρούλα· "Οβ-
ρανοδ· Άσωνά, Δικ Έάνε· Άσποα-
λίδης, Νεραβουέντης· Νεραντίης, "Α-
κλαντίς· Άλκων· Νικολέττου, "Αψήρος·
"Αγγελος Ειρήνης· Σπυρόπουλι

Α' νταλλάσσα κάρτες με δλους ε. Α/οι:
Κ. Κουλιανόν, "Ανδρον, διά:
Μυροβελών "Ανδρον

Τ' ος, έκαπαζέσομε: Νηρούλα· "Οβ-
ρανοδ· Άσωνά, Δικ Έάνε· Άσποα-
λίδης, Νεραβουέντης· Νεραντίης, "Α-
κλαντίς· Άλκων· Νικολέττου, "Αψήρος·
"Αγγελος Ειρήνης· Σπυρόπουλι

Α' νταλλάσσα κάρτες με δλους ε. Α/οι:
Κ. Κουλιανόν, "Ανδρον, διά:
Μυροβελών "Ανδρον